

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Β'. Βαδίζουσι τῆ 1/18 καὶ 15/27. ἑκάστου μηνός. » Ἐν ΑΔΕΨΙΑ τῆ 1|13 Ἀπριλίου 1883 « Τῆς ἐφημερίδας περιλαμβανόμενῃ εἰς χροσόφ. Φράγκ. 40. Μάρκ. 82. Ροσβλ. 18. Ἄρ. 47.

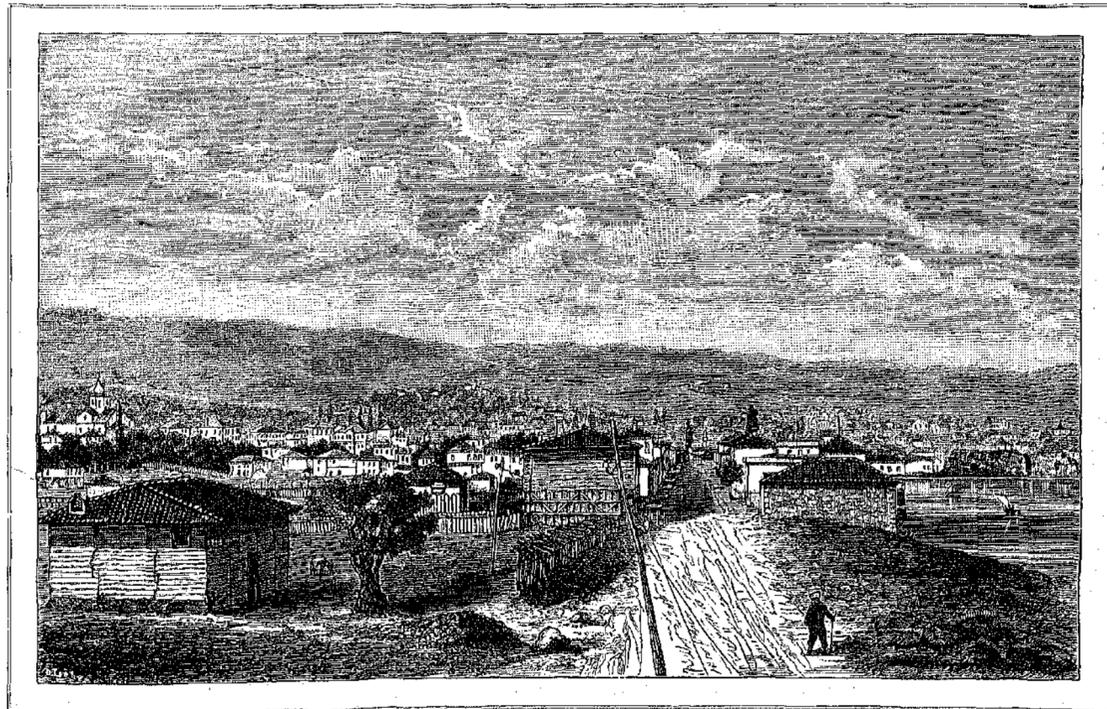
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Η πάλις Αμισός. — Ὁ Ἀχιλλεύς ἐν τῇ θυμῶδι μεσαιωνικῇ ποιήσει. — Ἡρόδοτος ἐν Μισσοπονείᾳ. — Τὸ ἔπος. — Ἐκ τῶν τοῦ Sacher-Masoch. Ὁ Δαλὴς τοῦ ὀφθαλμοπονοῦς Πιόρεμα. — Παισις. Ὁ παρῶνον ποιητής. — Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. — Τὰ ἐγκαίρια τῆς ἀποβάσεως ἐν Λάρνακι Κύπρου. — Αἱ διαταρᾶς τοῦ μηροπονοῦ. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Σκέψεις ἐρημίτου. Ἡ πρώτη

πρῶτο τοῦ ἔτους 1883. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διὰφορα. — Γραμματικὸν τοῦ Ἰωσήφου. — Λεξιματικὴ καὶ λέξεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Ἀμισός. — Τὸ ἔπος (Εἰκόνα 4). — Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. — Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. — Τὰ ἐγκαίρια τῆς ἐν Λάρνακι ἀποβάσεως. — (Ἐκκατὸν παρᾶ-τρῆμα. Ὁ Ἀθανάσιος Δάσκαλος.)

Η ΑΜΙΣΟΣ.

Ἐκτακτον παράρτημα τοῦ Ἑσπεροῦ.

Ο ΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἑσπεροῦ ἀρχεται σήμερον τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν προσφιλῶν παντὶ Ἑλληνι νεωτέρων ἡρώων τῆς πατρίδος ἡμῶν, πεποιθῆνα, ὅτι ἡ προσφορὰ αὐτῆ θέλει εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ Ἑσπεροῦ. Τὰ παραρτήματα ταῦτα θέλουσιν ἐκδηλοῦναι ἐκ τῶν ἐπισημῶν φάσεων τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὅπως θαυμάζοντες ἀποτελέσωσι σειρὰν ὅλην τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσαν, καὶ ὅσον μάλιστα πολλὰ τῶν εἰκόνων τούτων εἶσι καὶ λίαν δυσέυρετοι.

Η ΠΟΛΙΣ ΑΜΙΣΟΣ.

(Μετὰ ἐπιπέδου, ἄρ. σελ. 353.)

Ἡ σήμερον δημοσιευομένη εἰκὼν τῆς πόλεως Ἀμισοῦ ἐν τῇ Εὐθείῳ Πόντῳ ὁφείλεται εἰς φωτογράφημα τοῦ ἐκ Τραπεζούντος κ. Κακοῦλη, ἀποσταλὴν ἡμῖν παρὰ τοῦ εὐγενοῦς φίλου καὶ ἀναποκρίτου ἡμῶν κυρίου Κ. Λαναρᾶ, ἱεροῦ. Τὸ φωτογράφημα ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀνατολικῆς ἀπόψεως, καὶ ἡ μὲν πρὸς ἂ ἄριστερὰ τῆν θεωρίαν συνοικία εἶναι ἡ ὁμογενὴς μετὰ τὸν μεγαλοπρεπέστατον ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κτισθέντα πρὸ 15 περίπου ἐτών, ἡ δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι ἡ Ἀρμενικὴ συνοικία, περιέχουσα μάλιστα 160 οἰκίας, ἐν δὲ τῇ κέντρῳ εἶναι ἡ Ὀθωμανικὴ. Τὰ μακρότερον φαινόμενα εἰρήνια εἶναι τὰ τοῦ ἐνεστικῶ φρουρίου ἐπὶ τοῦ πλῆθους δὲ λόφου ἐκεῖτο ἄλλοτε ἢ πόλις καὶ ἡ ἀρβόποις. Ἡ ἄνωθεν τῆς πόλεως φαινομένη ὁδὸς εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ δωατικῶ μετὰ ἡμέρη Βαγδάτης ἐπὶ ὁδοῦ καὶ προκομμένων κηστροφικῶν, γρηματικῶν κτλ. Ἐν ὅμοιο ἀνθρώπων ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν παραπέτον τὴν ἀνατολικὴν ὁρῆσιν τοῦ Πόντου ἀπὸ Σινωπῆς μέχρι Τραπεζούντος ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ μεγάλης ἤθελε δυσκολοῦναι τὴν σπιτηρίαν ταυτὴν μεταναστεύσαι. Ἀλλὰ... τίς ὁ φροντιστής;

Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐλλείψει ἀποδόσεως καὶ μὴς ὑποβοσφάτου!

Τὸ κύριον ἐμπόριον τῆς Ἀμισοῦ εἶναι τὸ τῶν καπνῶν, ὅστις καλλιέργειαν ἐν τοῖς πέριξ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐπιφέρει ἰδίως ὁ καπνὸς τῆς Πάρρας, ἢν παραρτῆσι ὁ Ἄλιος. Ἀλλὰ καὶ τῶν ὁμηγησιακῶν καρπῶν πολλὴ γίνεται ἡ ἐξαγωγή ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀμισοῦ καὶ Ἰσογῆτιν εὐφρόνουν παρῆδων, καὶ ἐκ τῆς περὶ τὸν Τραπεζοῦν, ἢν διαρρῆσι ὁ Ἰρις.

Ὁ πέριξ ὁμογενὴς πληθυσμὸς εἶναι ἀρκούντως πολυπληθὴς, ἐν μεγάλῳ καὶ μικρῳ (τὸ πλεῖστον) ἀσκησιμῶν χωριῶσι, μὴ στερομένους θύμῳ ἑλληνικῶν καὶ δημοτικῶν σχολείων. Διακρίνονται τὰ χωρία Καρπαρτζῖν, Τραπεζοῦν, Ὄζα, Ἀνδρῶν, Μαχαλῆς καὶ Ταινί. Δυστυχῶς ὀλίγη καταβάλλεται προσοχὴ ἐπὶ τῇ ἐξαγωγῇ τῶν διδασκαλῶν, ὡς τινες δὲ ἀπεφύρασι τοὺς προδοκωμένους καρποὺς καὶ μάλλον ἐλάθης πρόβηνι καθίστανται εἰς τοὺς μωητάς. Γλώσσα ὁμιλεῖται ἡ Ἑλληνικὴ (ἐν τοῖς πέριξ) κατὰ τὸ Ποντικὸν ἴδιωμα, ἐν δὲ τῇ πόλει τὸ πλεῖστον ἡ Ὀθωμανικὴ, διότι πολλοὶ τῶν ἐμπορῶν εἶναι ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ (Καίσαρες κτλ.).

Ἐν ταῖς πεδιάδι ἐγκατεστήσαν Κιρκάσιοι πολυπληθεῖς, ἀληθῆς μάλιστα τῶν φιλησῶν γαργῶν, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦτου δυστυχῶσι τοσοῦτον, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ ἐκπαρτίζωνται ἄλλοθεν, ἰδίως εἰς τὴν Ῥωσίαν. Μίγα τούτου διὰ τὸν Ἑλληνισμόν δυστύχημα, διότι μεταβαίνοντες εἰς Ῥωσίαν καὶ μετὰ πολλὰς δυσχεραίας ἐγκαθιστῶνται, καὶ ὄλιγον ἐκρωσίζονται. Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Θεσσαλίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἀρκετὴ ἐπιήλθις κίνησις μετεῖν τῶν χωρικῶν, διανοουμένων νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς Ἑλλάδα ἐπὶ τούτῳ δὲ μετέβησαν καὶ τινες, ἴνα ἴδωσι τὸν τόπον. Ἀλλ' ὡς συνήθως παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι, τὸν πρῶτον ἐνούσησιν ἀντιδρῶν ἡ γῆ, ἐπιτυχημένη ἐνεκα πολλῶν αἰτίων καὶ προκομμένων κηστροφικῶν, γρηματικῶν κτλ. Ἐν ὅμοιο ἀνθρώπων ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν παραπέτον τὴν ἀνατολικὴν ὁρῆσιν τοῦ Πόντου ἀπὸ Σινωπῆς μέχρι Τραπεζούντος ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ μεγάλης ἤθελε δυσκολοῦναι τὴν σπιτηρίαν ταυτὴν μεταναστεύσαι. Ἀλλὰ... τίς ὁ φροντιστής;

Ο ΑΧΙΑΛΕΥΣ

ΕΝ Τῇ ΑΙΜΩΝΑΙ ΜΕΣΑΙΝΙΚῃ ΠΟΙΗΣΕΙ.

Ὁ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα πλουτισμὸς τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν φιλολογίας διὰ τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἐποποιίας τοῦ Ἀκρίτα, τοῦ Ἀρμούρη, τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐρωτικῆς μᾶλλον ἢ ἡρωικῆς ὑποθέσεως ποιητικῶν δικαίως ἐφειλόκεν ἐπ' αὐτὴν τὴν προσοχὴν πολλῶν ἔξνων καὶ ἡμετέρων λογίων, οἵτινες ἐγκαταλιπόντες τὸν ἐν τῇ ἐστία αὐτῶν ἔθουον καὶ δωματικὴν βίον μεταμορφώθησαν αἰφνης εἰς νέου εἶδους ἐρευνητὰς καὶ περιηγητὰς οὐχ ἔξνων καὶ ἀγνώστων χωρίων, ἀλλὰ τῶν ἐν ταῖς μεγαλοπόλει τῆς Ἑσπερίας διδλοιογηκῶν, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποιῶν ὑπὸ τῆν ἐποψίν τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ποιήσεως οὐδὲως ἢ ἐλάχιστα εἶχε τῶς διερευνηθῆ. Καὶ ἐνταῦθα προηγίθη ὡς ὑπόδειγμα συστηματικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς ἡ ἐμβροῖα καὶ χαλκέντερος ἐπιμονὴ τῶν Γερμανῶν. Πρῶτος δ' εἰς τῶν ἔξνων ἐρευνητῶν ὁ W. WAGNER ὑπέδειξε τοῖς ἄλλοις λογίοις τοὺς περὶ ταῦτα ἀσχολουμένους τὸν δρόμον τοῦ Βατικανοῦ, τῆς Ὄξωνίας, τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, καὶ ἀφ' οὗ ἐξέδωκε μέγαν ἀριθμὸν ἀνεκδότων μεσαιωνικῶν ποιημάτων, ἐγένετο τέλος ὄμμα τοῦ περὶ τὰς τούτα μελέτας ἀκαμάτου αὐτοῦ (ζῆλον, ἀποθανόν ἐν Νεαπόλει

τῇ 15 'Απριλίου 1880. Τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εἰς Ἰταλίαν ἐκδομένη ἀντιγραφέντα χειρόγραφα, ἐν οἷς καὶ μία "Ἀχιλλεύου" ἐκ 1820 στίχων, ἀνεπιστεῦθη ἢ χηρὰ τοῦ WAGNER τῷ ἡμετέρῳ λογίῳ κ. Δ. Βιέλε, ὅστις καὶ ὡς Ἕλληνα καὶ ὡς προσωπικῶς τοῦ ἀποθανόντος φίλου ἐδημοσιεύσας φέρων ἐσλῶν προθύμῳ ἐπαστάτησεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ ὑστάτου ἔργου τοῦ Γερμανοῦ μεσαιωνολόγου. Ἀλλ' ἡθέλωμεν ἀπομακρυνθῆ λίαν τοῦ θέματος ἡμῶν, ἐὰν ἐπιχειροῦμεν ἀναθεῖναι ἢ ἀναγράφωμεν τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἱστορίαν τῶν ὑπὸ ἔξνων καὶ ἡμετέρων λογίων μεσαιωνικῶν ἐρευνητῶν. Διὸ μετὰ θραχεῖαν τινα καὶ ἀναχαίαν περὶ τὸν μέγρι τοῦδε ἐκδοθέντων τῆς "Ἀχιλλεύου" κειμένων εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆν.

Ἐκτός τῆς ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ WAGNER ἐκ χειρογράφου τῆς Νεαπόλεως ἀντιγραφείσης "Ἀχιλλεύου" ὑπάρχουσιν ἕτεραί δύο μῆχοι τοῦδε γρωσταί, ὡς ἡ μὲν ἐν Ὄξωνίῳ τινὶ χειρογράφῳ διατηρηθεῖσαι καὶ ἐξ 761 στίχων ἀποτελουμένη, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου γρωσταίου μεσαιωνολόγου κ. Κ. Σάβα ἐν τῷ Annaire de l'Association pour l'encouragement des études grecques en France τῷ ἔτους 1879, ἡ δὲ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ (cod. 8241), ἥτις ἀντιγραφείσα παρ' ἐμοῦ πρὸ δύο ἐτῶν ἐκδοθήσεται μετ' ἄλλων ἀνεκδότων μεσαιωνικῶν ποιημάτων ἐν καρπῷ εὐθέτη. Ὁ ἐκ τοῦ τίτλου τῶν ποιημάτων τούτων "Διήγησις Ἀχιλλεύου" ἀναμνηστικῶν τινα ταυθέντων καὶ τῆς ἡρωικῆς τῶν Ὀμηρικῶν Ἀχιλλεῖα ἤθελεν ἀπατηθῆ, διότι ἐν τῇ μεσαιωνικῇ ποιήσει ἐκτός τῆς πατρίδος, τὸν ἀνόματος καὶ τοῦ φίλου (ὅστις καὶ οὗτος εἰς ἐξέδωλον μεταβάλλεται) αὐτοῦ Παντρόκλου (= Πατρόκλου), οὐδὲν ἔσπερον ὁ Ἀχιλλεύος κοινὸν ἐπιτίθει πρὸς τὸν ὁμηρικὸν Πηλεΐδην εἰρη τὴν γενναϊότητα καὶ ἀνδρείαν. Τὸ δὲ περιεχόμενον καὶ τὸ ἐπισόδιον τοῦ ποιήματος δύναται νὰ παραλληλισθῶσι μάλλον πρὸς τὰς συγγρόνας αὐτῶν ἐποποιίας τοῦ Ἀκρίτα καὶ τοῦ Ἀρμούρη, οὐδὲως δὲ πρὸς τὴν ὁμηρικὴν Ἰλιάδα. Ἀλλὰ δὲ πρόκειται νῦν περὶ τούτου. Ἄλλως τε καὶ ὁ τοιοῦτος παραλληλισμὸς ἤθελεν εἶσαι ἐπὶ πρῶτον καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ θλοῦ ἡρώματος τοῦ Ἀρμούρη, οὐ τινος μέρησιν αὐτῶν ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε, ἀνατό.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ θλοῦ ποιήματος ἔχει ὡς ἐπεῖτα ἐν συντόμῳ: "Ἰππὸς ἔπεσε ἐν τῇ χώρῳ τῶν Μυρμιδόνων Ἕλληνα βασιλεῦς, οὐ τινος ἐν τῇ ποιήσει παρασιπάται τὸ ὄνομα, πλούσιος, ἀνδρείος καὶ ἔχων οὐχ ὄνομα τὴν Ἀρροῦτιν ἰφραίαν" τὸ μόνον δὲ σπερ ἐτάρασε τὴν ἐντοχίαν αὐτοῦ ἢν ἡ στέρησις τέκνου καὶ διαδόχου, εἰς ἢν καὶ ἐγκαταλείψῃ τὴν βασιλείαν διὰ μετὰ ὀλίπως ἀποφασίζῃ νὰ χωρισθῇ τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ σόνουον καὶ συζυγίῃ πρὸς τεκνοποίησιν μετὰ ἐτέρας, ἀλλ' ἐνδοῖον εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γεννητόρων καὶ τὰς ἀπειλάς καὶ ἀνατάσεις τῶν ἀδελφῶν τῆς πρώτης συζύγου, ἐγκαταλείπει ἀνεκτέλεστον τὸν δεῦτερον γάμον. Μετὰ δέκα δὲ ἔτη ἡ λύπη τοῦ βασιλέως μεταβλήθη εἰς χυρᾶν μεγάλην, διότι ἡ βασίλισσα ἐγέννησεν υἱόν "πολλὰ ἐξαιρημένον" (στίχ. 77—78 W.), "υἱόν, τὸν οὐκ ἐγέννησεν ἄλλῃ γυνὴ εἰς τὸν κόσμον". Καὶ οὗτος ἦτο ὁ Ἀχιλλεύος. Ἡ φρασίτης τοῦ παιδιοῦ ἦτο ταιούτη ὡστε εἶναι τὴν ζήλοισιν τοῦ Ἠλίου καὶ αὐτῆς τῆς Ἀρροῦτις (Σ. 46—46).

"ὅδε κέρη εὐρέσκατον διὰ νὰ τὸν ἀντιρῶσιν, "ὅν Ἠλίου ἀντίκατον καὶ αὐτὴν τὴν Ἀρροῦτιν." "Μετὰ δὲ σπερ χυρᾶστος, λιγνὸς ὡπερ καλῆμι "εἰς τὴν μέτρην τοῦ νὰ ἔκτανε ἰφραῖον ἀκαυλίαν, "ἐπέπυθεν καὶ κἀνωθεν ἐξανακτεῖς ὡς λέων." (Σ. 83—85.)

Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ τοῦ Ἀχιλλεύου ἡθέλωμεν νὰ δοκιμάσῃ εἰς ἱπποδρομίαν τὴν ἀνδρείαν τῶν εὐγενεστέρων τῶν μαχητῶν του. Ὁ νέος Ἀχιλλεύος, ὅστις μόλις ἦγε τότε τὸ δέκατον τρίτον ἄτος τῆς ηλικίας του, ἐν ᾧ συνεισέφερε μετὰ τοῦ πατρὸς τὸν ἱπτικὸν ἀγῶνα, καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ βίβου καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ. "πρὸς, καθυλιστικῶς τὸν εὐμορφον τὸν μαθρόν του, τὸν πολυκαταγρημένον". Δ. f. 10.) Ἀφ' οὗ δὲ ἀγνώστας ἅπαντας τοὺς κατ' αὐτοῦ τομῆστας ἔγνωσαν ἢ ἀντεπεξέλωσαν ἐνίκησεν "ὡς φάλοισιν περὶ κίβη" ἀναγνωρίζεται τέλος ἐκ τῆς φωνῆς του (Σ. 94—95).

"Κ' ἐκ τῆν φωνῆν τὸν γάριον, ε' εὐθεῖ γερῶν πελέουον

"καὶ θένουσι τὰς χεῖρας τῶν, πικτούων, προσκαυῶν του." Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκ τῆς συγχινοῦσας καὶ χαρὰς λαμβάνει ἐκ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ κεφαλῆς τὸ στέμμα καὶ ἐπιθέτει αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρείου του τέκνου, ἀλλ' ὁ σνευτὸς Ἀχιλλεύος ἀποποιεῖται τὴν στέφην καὶ παρακαλεῖ τὸν βασιλεῖα πατέρα νὰ κρατῇ αὐτὸς τὸ σκήπτρον τῆς βασιλείας, εἰς αὐτὸν δὲ νὰ δώσῃ δώδεκα ἑλεγκτοὺς ἵππους καὶ δώδεκα ἀνδρείους ὀμήλικας καὶ νὰ τῷ ἀνάσῃ μόνον τὰς πολεμικὰς φροντίδας. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ ἀναρχαστικὴ εἰδησις εἰς τὸν βασιλεῖα ὅτι ἐχθροὶ πολυάριθμοι καὶ πολυῆται ἐπιβάνον ἠρώτους τὴν χώρην του καὶ προχωροῦσι κατὰ τῆς πρωτεύσεως· ὁ γηραιὸς πλέον βασιλεὺς περιλύπος ἀκούει τὴν πολεμικὴν εἰδησιν, ἀλλ' ὁ σεριγῶν καὶ ἀνομύματος ὅπως ἐπιδολεῖ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ Ἀχιλλεύος δέχεται αὐτὴν μετὰ χαρμῶν καὶ θάρρους καὶ ἐτοιμότητος εἰς προὔπαντῃν τῶν ἐχθρῶν, ἀετορῶν καὶ ἀνθαρρῶνι τοὺς συντρόφους καὶ συμπολεμιστὰς ἔφιππος διὰ καταλλήλων λέκτρων, οἵτινες καταβλήθημεν ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου φρονήματος καὶ τῆς χηρῆτος τοῦ νεαροῦ στρατηγῶ τοῦ ἀνακρουσθέντος.

"χαρὰ ἔ' ἐν τῶν τῶν γέννησι, πάλιν χαρὰ ἔ' ἐκείνη" "χαρὰ εἰς τὴν ἐρωτικὴν τοῦ τὸν θέλει παρῆσι!"

"Ὅτε δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα καὶ ἐν τάξει διέταξεν ὁ Ἀχιλλεύος νὰ τῷ φέρωσι τὸν προσφιλεῖ αὐτῷ πολεμικὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον, ὡς καὶ αἱ ἡρώες τῶν σημερινῶν ἡμῶν δημοτικῶν φησάτων, ποτίζει ἐπὶ χρυσῆς λεκάνῃς μετ' οἶνον· ἀλλ' ἄς ἀφῆσωμεν ἐνταῦθα τὸν μεσαιωνικὸν οἰδοῖον νὰ ὀμιλήσῃ ὁ ἴδιος (Α. f. 22).

"Μαθρον φερῶν τὸν ἐστρωσον, τὸ πολυκαταγρημένον "μέγον ἀπὸ τοῦ σχήματος, φερῶν ἀπὸ τῆς θέας "καὶ γροσκίτικον ἑλατὶν ἐσφύισον τὸν μαθρον "γροσθὴ, λεκάνην ἐστρωσον μετ' ὄνον ἐμπέσις του "ὡς ἐν ὁ μαθρος μελυθῆ καὶ ἀρξεται τοῦ ποτῆσι. "Καὶ ἀφ' οὗ τὸν κατεμύλησεν ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ του, "κῆτας ἀπεκατέστησεν μετὰ γαρὰς μετῆλης. "Ἔδωκον τὰ παινήδια, πρῶτον, καὶ ἀλλυσιούον. "Ὅ: Ἥλιος ἐπρόδωκεν ἀπ' ἐσο ἀπὸ τὸ νέφος, "καὶ βου καὶ ἀν τὸν ἰδέσασαι, ἐχάρητο ἡ ψυχὴ των. "ἔραται σκουτῶν κέκωνον, θερῶν χρυσογαμμένων. "Ὅι μαθρος νὰ ποτῆς ἤρξισι καὶ εὐμορην νὰ ὀρηγεταί.

Ἐπειτα λεπτομερῆς ἀφήγησις καὶ περιγραφή τῆς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ἐκστρατείας καὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ ἀνδραγαθῶν καὶ κατορθωμάτων τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅτινα χρίον αυτομίας παραρρημένα αὐτοπληῶς. Νικήσας δὲ ἐντελῶς τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ βασιλέως ὁ ἀνδρείος Ἀχιλλεύος καὶ φωνεῖσας μέγαν ὄνον ἀρμυρόν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ δὸς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως, τρέπει αὐτοὺς τέλος εἰς ἔκτακτον φυγὴν καὶ εἰσερχεται νικητῆς καὶ προσιποχῶς ἐντὸς τοῦ

*) Α. f. 23ου σπείδι τὸ παρ' ἐμοῦ ἀντιγραφὸν ἀνεκδοτὸν χειρόγραφον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου. Τὸ f σημαίνει τὴν σελίδα. Διὰ τὸν W καὶ Σ, ἐπὶ δὲ τὰς ὑπὸ τοῦ WAGNER καὶ Σάβα ἐκδοθείσας: "Ἀχιλλεύου". Ν. Δ.

ἐχθρικοῦ "καστελλίου". Ἐνθὲ δὲ ὁ Ἀχιλλεύος μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ "ἀγούρων" ἐθαύμαζε τὴν τέχνην καὶ κατασκευὴν τοῦ φρουρίου ἢ θυγάτηρ τοῦ ὑπαντιόχου βασιλέως, πλάσμα ἐξαισίου καλλογῆς καὶ εἰσαίτι ἄγνωστον τῶν ἐρωτικῶν πόθων, προσβάλλει μετ' ἄλλων περιέργων γυναικῶν ἐκ τῶν παραθύρων, ἴνα ἴδῃ τὸν περιβόητον διὰ τὴν ἀνδρείαν τὸν Ἀχιλλεύον.

"Ἐτεῖ ὡσὼν ἐστυγάζασιν τὴν ἐμμορῖαν τοῦ κάστρου "γυναῖκες ἐπαρῶσασιν νὰ ἴδωσι τὸν ἀγούριον. "Ἔς τῇ μέτρῃ τὸς ἐπέστησεν ἡ ἐμμορφη ἐκείνη, "ἡ εὐγενική καὶ ἐρωτική τοῦ βασιλέως κέρη." (Α. f. 32.)

Ἄμα εἶδεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεύος τιτρώσεται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὴν καρδίαν καὶ οὕτως ἀρχεται τὸ μέγα ἐρωτικὸν ἐπισόδιον, ὅπερ ἀποταλεῖ τὸ ἔσπερον ἔπος τοῦ ποιήματος. Ὁ ἀκατάβλητος μαχητῆς μεταβάλλεται αἰφνης εἰς εὐπειθῆ καὶ χηροθήη τῆς Κύπριδος ὀαυμῶν καὶ διατάσσει νὰ ζωγραφισθῶσιν ἐν τοῖς ἀνακτοραῖς αὐτοῦ τὸν ἔρωτον, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ διὰ δέξεσων καὶ ἱκεσιῶν νὰ ἐλλείσῃ. Τέλος ἀποφασίζει νὰ διακωνώσῃ διὰ τῆς γραφῆς τὸ πῶθος του πρὸς τὴν κέρην, καὶ οὕτως ἀνοίγεται περιπόλης καὶ πλήρης αἰσθημάτων ἐρωτικῶν ἀλλήλληλοῦσας, τῆς ὁποίας μόνον ὀλίγα δεῖγματα παρατίθεται ἐνταῦθα.

"Πιττάειν πρῶτον. Γραφὴ τοῦ Ἀχιλλεύου εἰς τὴν κέρην." (Α. f. 38.)

"Χαρτὶ σὲ γράφω ἐρωτικῶν, πιττάειν ἀπὸ πίπην, "καὶ εἶπον τοῖς καὶ χέρι σου, μὴ τὸ περιφρονῆσι. "Ἦνῶρεξ, κέρη ἐρωτική, ψυχὴ μου καὶ καρδίη μου, "ἔμιν σπῆμα οὐκ ἐτρέψασαι, κούτῳρα τοῦ πολέμου. "Ἡ ἀγάπη σου μετ' ἐμᾶνεν, τὸ ἔλεμμα σου ν' ἐπῆρεν, "καὶ δουλετήν σου μετ' ἐκαμῆ καὶ δουλοτῆς ἀγάπης. "παρακαλῶ σε ἐρωτικῶ, νυτροχηρῶταλῆν, "τέον ἔρωτα διὰ νὰ δευθῆς μεσίτην τῆς ἀγάπης, "καθόλου μὴ ἀλῶσενυτῆς καὶ μένα νὰ σκοτώσις. "ἀλλὰ ἀποδέξου το γλυκὰ καὶ μεθε τὸ λυποῦμα, "καὶ πόσῳ παθῆμερῶν διὰ τὴν οὐκίην σου ἀγάπην, "καὶ τὴν ψυχὴν μου βροῖσας, πολλὰ ν' ἐφιλομῆτη. "καὶ ἐόν ἦμαι ἀμύληξ εἰς ἔρωτον καὶ ἀγάπην, "τῆν νὰ σῶσω τὸ σπαθὴν νὰ σφάξῃ τὸ καρμὶ μου, "νὰ γέλω τὴν καρδίαν μου, μένα νὰ τὴν χωρῶσαι."

Ἰσοῦ δὲ τί ἀπαντᾷ ἡ ἄπειρος εἰς τὰ ταυτάτα ἀεισθήματα κέρη.

"Γραφὴ τῆς κέρης πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖον. "Κορῆ: μου τί πιττάειν σου εἰς χεῖρας μου ἐπέξῃ. "ὄχι οὐδα τῆς τοῦ ποτῆς, οὐκ οὐδα τ' ἐν το πόσῃσι. "ἔν ἀ μωραῖων οὐ ἐρωτικῶ καὶ πόσῃσι διὰ πόθον "πολλὰ τοὺς παρακαλῶσι ἴνα οὐ συμπορήσω, "ἔγῃ, καλὴ μου, ἔρωτας ποτῆς οὐδὲν φοβόμα. . . "καὶ σὺ ἀν ποτῆς καὶ οὐ δύνασαι ποτὸς πόνου νὰ εαστάξῃς. "τὸ μόνος σου νὰ φρονυτῆς καὶ μένος νὰ ἀποθῶνῃς."

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τοξέουσι καὶ αὐτῆς τὴν καρδίαν ὁ ἔρωσις καὶ τότε γράφει πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα.

"Χαρτὶ σὲ πίπῃ, ἐρωτικῶ, αὐθῆτα εὐγενικῶ μου, "ἐκποῖσεν ὁ ἔρωτας θέλωμαν ἐδικῶν του. "τὸν νοῦν μου τὸν ἀδόλοτον ἐκαταδόλωσέ του. "τέον πύργον τῆς καρδίτας μου τὸν ἐχρυρῶν καὶ μέγαν, "ἔποσθ ἰθάρρον πάντοτε ποτῆς νὰ μὴ χαλῶσι, "ἔρωσι σατίσιν ἔρωσι καὶ καταγῆλασέ του, "καὶ εἰς πῶθον τῆς ἀγάπης σου ἔφρασι, τὴν ψυχὴν μου, "καὶ ἐλα, παρηγορῆα μου, γορῶν νὰ οὐνεῖτο."

Ἐνωεῖται οὐλότως ἡ γαρὰ καὶ ἡ φαιρότης τοῦ ἔρωτος ἐτοιμαζόμενον διὰ τὴν πρῶτην ἐρωτικὴν συνάντησιν. ταῦτα δὲ συμμμερῆσεται καὶ ὁ ποιητῆς, διὸ καὶ περιγράφει μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς αὐτῷ χάριτος τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἀκηνήν. Ἡ ἡμέρα, λέγει, ἤγγιζεν εἰς τὴν λήξιν τῆς, τερπνοῦ δὲ ἔσπερον ἐθῶπιον ἐρωτικῶς τὸ φάλλομα τῶν δένδρων, ἐτε ὡς βίλας τῶν ὁποίων διαυγῆς ἐκαλλέριεν ἔσπον, εἰς τὸ Ἀχιλλεύος ἐπορευέτο εἰς τὴν ἐρωτικὴν συνάντησιν. Ἡ δὲ πρὸ ὀλίγου τῆν δύναναι τῶν ἐρώτων περιρροῦσασ κέρη, ἔσπρ ἄν θενιγῆς ἀνομογνωσίας καὶ φιλογεροῦ πόθου, τῆσεται ἀναμένουσα τὸν πολυπόθη-

τον δραστήν τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἀνύστους καὶ καλογῆς ἐκτάκτου κήπου.

(Α. f. 46.) Ἀντιγράφωμεν.

"Ὁ Ἥλιος ἐπαισιόσασιν, ἐπρόδωκεν ἡ ἡμέρα, "καὶ ἔρωτας ἐπίπτοσων εἰς τὸν δένδρον καὶ κλώνουσι. "ἔπιπτος ἡμεροῦστας ἐφρουον εἰς τὰ δένδρα, "καὶ ἔτρεπον τὸ νερόστωσιν ἀπ' τὸν δένδρον τῆς βίλας. "Ἦσαν τὰ πάντα ἐρωτικῶ, γέμῃσι πεπληρωμέν. "Καὶ ἡ κέρη μένα ἔσπερον, ἔλεγον μοιρολόγιον "καὶ ἐδέξεται τὸν ἀγούρον, ἄλλῃ νὰ τὸν στυγῆ. "Καὶ ὀλίγον ἐκουρῶσασιν, ἔσπερον εἰς τὴν κλήνην. "Καὶ εἰς τὴν χηροθῆ τῆς πλάσταν ἐκάθησεν ἀδελνίη, "καὶ νὰ εἶπῃ: ἐπὶ ἰλλέστων καὶ ἐκλασι δὲ τὴν κέρην. "Ἐκείνη ἐπαί τῆς κλήνης τῆς πλάην ἀνεστηρίθη "καὶ τὸ ἀρῶν ἐλεγε μετὰ πολλὰ τὰ ἄσπερον. "Ἀρῶνεν μου πολυπόθων, ἐρωτικῶν μου ἀρῶνεν, "ἐπὶ χαριστῶ σε, ἀρῶνεν μου, ἐπὶ ποτῆς οὐ ἔρεσι, "καὶ ἰδέσασαι καὶ συμποῖσας τοὺς ἰαυκοὺς μου πόνους..."

ξέλη κατά το ξένον. Μάτην προσπαθεί ή νεορά σύγγης του να τόν αποτρέψη λέγουσα·
 "Αφέντε, κόρη, μήν υπέρ, φοβούμαι τόν Φράγγον, πολλά θύρα τόν θανάτον, πολλ' γε ανθρώπων·"
 Οι λόγοι ούτοι προσβάλλουσι τήν φιλοτιμίαν του πολαιτιστού και εάν ή Κύπρις δέν συνείχε του άνθρούου τός φρένας, ήθελεν άκριθά τός πληρώσει και γυνή προφέρουσα εις τόν λευτόκαρδον ήρωα τός τοιαύτας λέξεις.

"Λέγω σοι, σόπα, λυγρή, και δέν με φοβέριζαι.
 "Αν σ' άγάρουν τά πολλά κ' έπίθουν σε μεγάλα ήμιά σφοδρά να σ' έκτρομα, νάβινον ή φυγή σου.
 "Αράκοντα σ' κατανατάς, λίαν περιαιώνιας
 "και τήν μαχήν τήν άλειπύον άνω τήν εφοήθης; ..."

Άξια δέ περιγραφής και ή μετά του άνθρούου Φράγγου μοναρχία του Άγγιλέως.

"Από μακρά έπείθεσαν και εύρήθη καλλιάρης·
 "Ο Φράγγος δέν φοβήθημε να τόν συνακατήρη,
 "αλλ' έκασθό άπάνω του, κρούει τον ναυταρίαν,
 "και ή Άγγιλίς έγάλασε και πέρασε εκείθεν,
 "τόν μαρόν του πάλαιθεν και φώναζε τόν Φράγγον.
 "Αδέου με, φράγγε, δέξου μου, σ' έσένα κατακόσμου."
 "Και ναυταρίαν τόν έσκαιε με τήν φυγήν του ελην
 "ήλιουλα τόν πιάταε ήμιας; τόν πενήτερον σου."

Έλθών δέ μετά τήν νίκην πλησίον τής πόλεως του ό Άγγιλέως άποταίνει τών αυτή τών λόγων μετά τρωφερτότης και περιπαθώς λέγων·

"Είδε, φυγή, τόν έθρονον στέην, τόν έθρόβηθ;
 "τό τι κήρυγμα έποιαν ήμεις; τόν βασιλέαν;
 "πως τόν έσολογήσαμε με άλλων ναυταρίαν;
 "Κάταχε κήρη εύγενή, φυγή μου και ζωή μου,
 "ούδέ ναυταί έβρίσκεται διά να με πολεμήρη,
 "α' έγε το; τήν καρδίαν σου, μέσα τόν λογιστέρον σου."

Μετ' άλλας ήμέρας ένθ' διήρχοντο βωμαντικόν τι άδωσ και άγριαν βωμοπαρτίαν έπιστρέφοντες εις τά ίδια ό Άγγιλέως έκταλεί τήν τελευταίαν αυτού άνδραγαθίαν διγροτομήρας εις δύο τόν λέοντα, τόν έπιτελέντα κατά τής συνοδείας, διά γοητών χειρών λαθών τός δύο αυτό φοβεράς αιγώνας. Μετά τήν εις τόν πατριχόν αυτού άικον άπάνω ό Άγγιλέως έξιος μόλις έξ έτη έν χαρή και άπολαύσει μετά τής ύφραίας αυτού γυναικός, διότι ό χάρος έξήλασε τήν εδωχίαν του άραιου ζώου και διά τής ίσχυής αυτού και κατασκευασίας χειρός έρχεται ένα θρόνην τό έτερον τών τερπνών και εδούσαν άνθών, τήν τρωφεράν και λατρευτήν του ήρωος σόζουον. Ο δέ παιητής άν και φιλοσοφών πως έπί τής ματαιότητος τών γήινων άγαθών άπεινομήσει ήμιν ήρωας άνε άλλων διά τών άποτροφών του τά χαρήνια ήμών δημόδη ήρωατα·

"Όσοι σ' άπαρέχεται ή όψο τών άνθρώπων,
 "τούς είνενας; ό θάνατος καλλιού δέν φοβάται,
 "ούδέ τούς νέους συμπάσει, ούδέ τούς άντρωμένους,
 "ού συμπάσει τά κάλλη τους ένα μή τά μαρόνη."

Οι δέ σκαρνατικοί λόγοι τής άποθηκοσύχης καλλονής και ή άδωνάμια του ήρωος κατά του άεράτου και άκαταμαχίζου έχθρού, άναντίον του όπαιου εις μάτην ή καλή του έπικαλείται τήν βοήθειάν του, άπεινομήσουσι ήμιν άνοσάως τά σκαρφαζικάρια τής δημόδους ήμιν ποιήσεως μοιρολόγια. Καί εκ τούτων άλλια δείγματα έκ του παρ' έμοι άνεκδότου χειρογράφου (Α. f. 76).

"Ανάθημέν τόν τών καιρόν και άνάθημα τήν άραν
 "έσαν έγώ οι ήρωαί, κήρη με εκ τούς γονείς σου.
 "άν τούχα ξούριεν, φοβούμαι, έτ' ό θάνατος εδύλαε κερσίαν,
 "ό ήρωας να με φόνεψεν, ήξευρη, κάλλιεν τούχα,
 "Πού να κρούδον τά κάλλη σου, κήρη εύγενική μου,
 "και τότε κήρη να σ' έδω, πότε να σ' συνείχη; ...
 "Αν τό έλεπαν τά μάτια μου τό τίς σε θέλει πάρε,
 "και άν ειγες λόντες θόναμιν και άράκοντες καρδίαν,
 "άν δέν τό έκείτουν εθός, ας με λίθηλοκόσω,
 "Αφάρ το, κήρη, ως ήμιας ναυταρίαν να τόν έποικα,
 "άλλα θούρα, κήρη, διέ έπαιρησε, και τίς σ' παίρει σ' άκ ούτα."

"Και ή κήρη άναδελματίσεν και είδεν άπάνω κήρη,
 "Μαρία έσού άναστράξεν, τόν έθρονον έλάλει·
 "Μόλις με' άφέντε, πιάσε με, να σ' καταπλήσω
 "και ή φυγή μου θραίνει δά, ό Άγγελος με φωνάζει ..."

Ο δέ Άγγιλέως, ως ό του δημοτικού ήρωατος ήρωας, έπερ άναντιβόλους άνέκτισσε τόν ποιητήν·

"Ω; μών έβραχίστραε και τήν σολήν του σ' έζει,
 "και τό μαχαίρι έουρον να σφάζη τό κορμί του.
 "Επήλθον οι δώδεκα, κρατούν κάταφύλλον τον
 "και λόγα του είπαν να τόν περιηρησούν. —
 "Μέγας κληρός έίνετον εις όλην τήν χήραν 'αυτήν.
 "Χρυσόν Κυβόριον έκαρην κ' έλάττην άπίου.
 "Τού Άγγιλέως τό δάκρυα ποτ' σ' όδην σταγώνου,
 "ποτέ του δέν είδεν χαρά, πάντα 'μαυρολόγ' τον."

Ένταύθα τελειώνι τό Λονδοναίον χειρόγραφον μετά τινος άποτροφής του ποιητού περλ τής ματαιότητος τών άνθρωπίνων πραγμάτων· τό δέ χειρόγραφον τής Νεαπόλεως περιέχει 60 έτι σήγους, άν οις ήνεται μυσία του έν τή 'Ιλιω θανάτου του Άγγιλέως, άλλ' ή ίσχυή αυτη και άπροσδόκητος συρραφή φανταζει ήμιν ούχι έν τή ποιήματι γνησία, άλλα μεταγενεστέρας σχολαστικής χειρός έπιπροσθήκη.

Έν Γαλατίη κατά Μάρτιον 1888.
 Νικόλαος Δάσιος.
 Δ. Φ.

ΗΡΩΙΟΝ ΕΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ.

Έν τή συναδριάσει τής έν Βερολίην Άκαδημίας τή 11^α παραλλότως Ιανουαρίου έγένετο λόγος περλ σπουδαιοτάτης αρχαιολογικής ανακαλύφωας, ήτις προύριεται να έπιστολήση έπί πολύ τούς αρχαιολόγους. Πρόκειται περλ 'Ηρώου έλληνικού κεκοσμημένου διά πλείστον ύσαν περιεργαστών γλυφών αρχαίου μνημείου, έπερ διέλαβε μέχρι τούδε κατά σύμπτωσην τήν προσοχήν τών τήν Ανατολήν περιεργουμένων περιηγητών και αρχαιολόγων. Γερμανός μηχανικός, διαμένων πρό έτών έν Ανατολή, ό Κύριος Ο. ΣΕΣΤΕΚ, πρώτος έλαβε γνώσιν τής ύπαρξσεως του μνημείου, έσπευσε δέ να κοινοποιήση τούτο τή έν Βερολίην καθήγητή και διευθυντή του Μουσείου κ. Α. ΟΟΚΑΙ, ύσας άμέσως έφρόντισε να γείνωσι αι έδούσαι έρευναι. Τήν διεξαγωγήν τής δυσκόλου και έπιπύου τούτης εργασίας ανέλαβε μετά πολλού ζήλου νέος αρχαιολόγος, ό κ. Ούων ΡΥΧΣΤΕΙΝ, ύσας κατά τό παρελθόν ήρωας μετέθη εις τήν ύσαν και έξήτασε και περιέγραψε τό σπουδαίον εύρημα.

Τό μνημείον κείται 260 χιλιόμετρα βορειοανατολικώς τής πόλεως Αλεξανδρόττης, έπί τής δεξιός του Εδράτου όχθης, έπί τής κορυφής ήρους 6500 ποδών ύψους, του Nemrud-Dagh καλουμένου, έν Μεσοποταμία. Είναι δέ κολωνός πυραμυδοειδής, ύψος μών έζων 45 μέτρ. και 150 μέτρ. διάμετρον κατά τήν βάση. Η ανατολική και δυτική πλευρά του οικοδομήματος άπολήγουσιν εις άνώγαια ή δώματα, ένθα εβρίσκονται γλυπτά έργα έξαισίας τέχνης. Τά άνάγλυφα και τά κολοσσικά άγάλματα παριστάσι τόν άνεστειραντα τό μεγαλοκρεπές τούτο 'Ηρώον, τόν εκ Κομμαγηνης βασιλέα Αντιόχον (89—84 Πρ. Χρ.), περικυκλούμενον υπό τών θεοτήτων τής οικογενείας αυτού και τών προγόνων του. Οι πρόγονοι παριστανται έν αναγλύφοις, έν φ' ό Αντιόχος και οι θεοί Ιστανται έν άγάλμασιν. Έκαστον τών δύο διαμέτρων περικυκλούμενον υπό ταπεινού τείχους συκοινωνει μετά του κολωνού διά κλίμακος λελασευμένης έντός του θράγγου. Έν τή μέση κήθηται ό Ζεύς ό 'Ορομάσθης, παρ' αυτήν δέ ό Άνείγος και ή τής χώρας θεά, ή Κομμαγηνή, και πλησίον αυτών οι θεοί Άρτάγνης — 'Ηρακλής — Άρης, και ό Άπόλλων — Μήρας — 'Ηλιος — Έρμής. Λόντες;

και άστοι περιβάλλουσι άμοστέρωθεν τά συμπλέγματα ταύτα. Έπί τής όπισθεν πλευράς τής προς τόν κολωνόν άστραμμένης, ήτις έχει μήκος τεσσαράκοντα μέτρων τετραγωνικών, σώζονται έκτεταμένα έπιγραφαι, μαρτυρούσαι τήν άνέγερσιν του 'Ηρώου, τήν εγκαθίστασιν ίδιων ιερέων κατά τής ήμέρας τής γενετής και τής ένθρονίσεως του βασιλέως. Οι πρόγονοι του βασιλέως παριστανται έπί τής μακράς ζωσφόρου τών τειχών έπιγραφαι δέ έπισθεν τών αναγλύφων τούτων έγκεκαραγμένα αναφέρουσι τά θύματα και τούς τίλους αυτών. Οι πρόγονοι ούτοι, αρχόμενοι από Δαρείου του 'Ισάσπου, παριστανται όρθιοι έστραμμένοι προς τούς καθημένους θεούς και σκένδοντες εκ φίλης έκαστος δά αυτών έχει ίδιον θωμόν πρό αυτού, έφ' ού τελούνται αι ύσαι. Δυστυχώς τά πλείστα τών αναγλύφων τούτων είσι τελευταμένα, άλλα δέ καλύπτονται υπό χωμάτων, τά όποια ως φαίνεται είχαν συσσωρευθή παρά τών πειραθέντων να εταδύσωσιν εις τό έσωτερικόν του μνημείου.

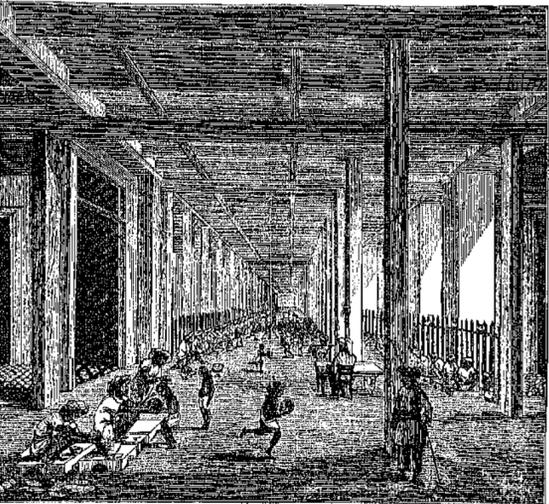
Ο κ. ΡΥΧΣΤΕΙΝ έπί δεκατέσσαρας ήλιας ήμέρας διέτριφεν έν τή έρήμω εκείνη χήρα, έντός σπηλαίου κοιμήμενος και έχων ως μόνους συντρόφους Κούρδους τινάς, προς ούς δέν ήδύνατο να συνεννοήη. Τολαιπωρούμενος υπό του φύχους, έπερ έπί του ύψηλού εκάινου ήρους καιτοι μεσούντος Ιουλίου μηνός ήτο έπαισθήστατον, δέν ήδυνήθη να προσή εις ανασκαφάς, άλλα περιωρίσθη μών εις τήν άντιγραφήν τών έπιγραφών και εις τήν περιγραφήν των σωζομένων γλυπτικών έργων. Έκ τής άπλουστάτης τούτης περιγραφής, έξ ής διαλαμβάνει τό μεγαλείον του έργου, φαίνεται ότι ή διατήρησις του μνημείου είναι σχεδόν άντελής; εύχής δ' έργον θα ήτο να γείνη τακτική ανασκαφή του χώρου προς πλουτισμόν τής αρχαιολογίας. Υπόρχει έπις ότι τό έσωτερικόν του 'Ηρώου μετά τών λειψάνων του βασιλέως Αντιόχου είναι άνέπαφον, έπερ μέγιστον θα ήτο διά τήν έπιστήμην κέρδος. Η μεταφορά τών αρχαίων τούτων μνημείων από του ύψηλού εκείνου και δυσβάτου ήρους είναι λίαν έπιπύον άν ούχι και άδύνατος; όπως όποτε ήμεις νομίζομεν ότι τά έρεπια έκείνα δέον να μένωσιν ένθα εβρίσκονται, καθ' ύσαν μάλιστα μέχρι τούδε ούδέν μνημείον αρχαίας τέχνης είναι γνωστόν, έφ' ού να παρισταται βασιλεύς έν μέση τών προγόνων του και τών τής οικογενείας του θεοτήτων.

II. II.

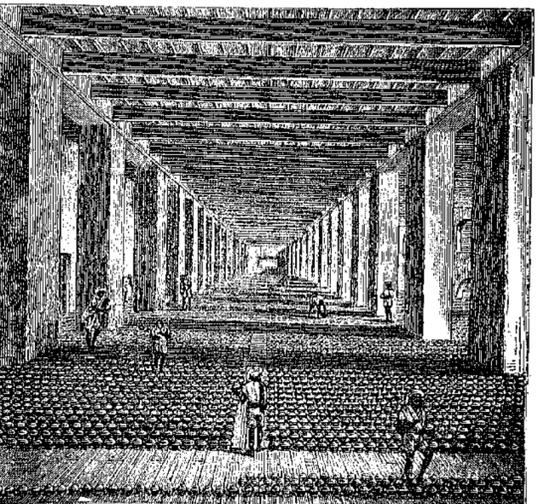
ΤΟ ΟΠΙΟΝ.

(Μετά τεσσαρών ελάνων, έρα σελ. 357.)

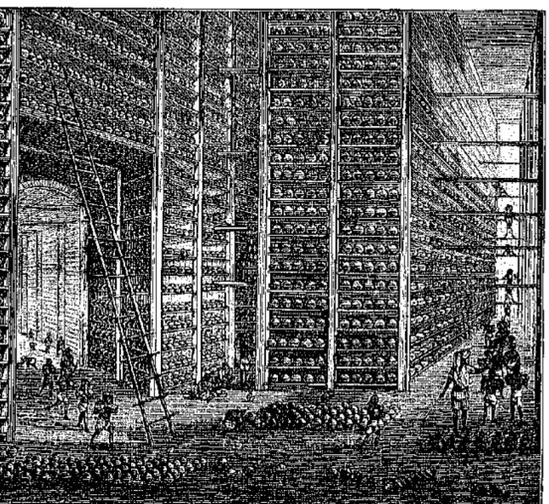
Η χήρα; του όπαιου, του όρμιωτάτου τούτου ναρκωτικού, είναι διαδεδομένη εις πολλές χώρας τής Άσίας, Ιδίας δέ έν Κίνα, ένθα αναπληροί τά παρ' ήμιν πνευματώδη ποτά. Ο τό όπαιον παράγων μήκων καλλιεργείται μετά πλείστης ύσης έπιμελείας έν τας 'Ινδίας, έν Κίνα και έν Περού; τό Ινδικόν όπαιον είναι τό άριστον πάντων. Πολλοί πολλούς επάκρινον τήν άγγλικήν Κυβέρνησιν, ήτις άνηθίκως πορίζεται εισόδημα εκ τής παραγωγής δηλητηριώδους προϊόντος. Υπάρχουσι ήμεις και άλλοι, διατεινόμενοι ότι τό όπαιον είναι μία άνάγκη διά τούς κατοίκους των ανατολικών χωρών, όπως ό οίνος, ό κρασί και τά πνευματώδη ποτά διά τούς κατοίκους τής άσίας; οι τοιοῦτοι μάλιστα άισχυρίζονται ότι πολύ όλιγώτερον θλασθαί είναι αι συνέπειαι τής χρήσεως του όπαιου ή τής του οίνουσνεύματος. Όπως δήποτε φαίνεται ότι ή άγγλική Κυβέρνησις έχει μέγιστον συμφέρον να ένθαρρήνη

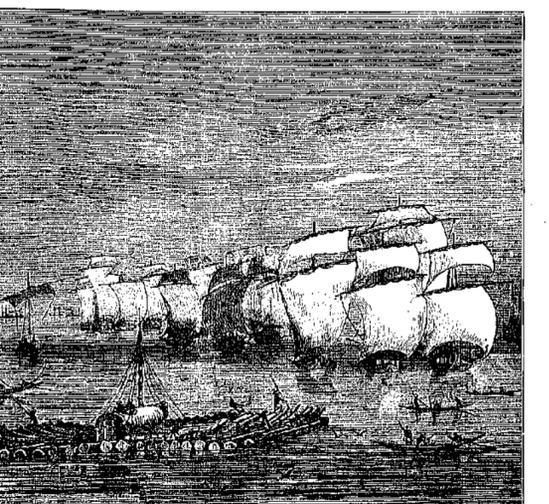
Εικόνα α.

Εικόνα β.

Εικόνα γ.

Εικόνα δ.

ΤΟ ΟΠΙΟΝ.

τήν καλλιέργειαν και παραγωγήν του όπαιου, διότι εάν παραγείτο το μονοπώλιον αυτού, αι 'Ινδία ήθελεν άναμφίβολως άπολασει μίαν τών σημαντικωτέρων αυτών προσόδων, ήν θα ήναγκάζοντο να αναπληρώσωσι διά άλλου τινός φόρου· και οι φόροι, ως γνωστόν, δέν έπιβάλλονται εύκόλως εις τά κράτη. Έάν δέ ή άγγλική Κυβέρνησις άπηγόρευεν έντελώς τήν καλλιέργειαν του όπαιου έν 'Ινδία, ή έξαγωγή αυτου εκ Κίνας και Περούς αυξανομένη ήθελεν αναπληρώσει τήν έλλειψιν του 'Ινδικού όπαιου, ώστε και πάλιν θα έματαιούτο ό σκοπός. Όποιον καταπληκτικήν άνάπτυξιν έλαβεν ή παραγωγή του όπαιου έν τας 'Ινδίας έξήγησεν εκ τούτου, ότι έν Βεγγάλη παράγονται κατ' έτος 13 περίπου εκατομμύρια λίθων χυμού (ήτοι 5000 τόννοι), άπορρουσών εις τήν κυβέρνησιν τέθισιον εισόδημα 6½ εκατομ. λίθων στερλινών. Τό άριστον όπαιον παράγεται έν τή ευρυστάτη πεδιάδι του Γάγγου ποταμού και ιδίως παρ' τήν Πάταν και Βενάρην. Αι παρατιθέμεναι τεσσαρες εικόνας παριστάσι

μέρη του καταστήματος (έν Πάτινα), έν φ παρασκευάζεται τό όπαιον διά τήν μεταφοράν και κατανάλωσιν. Καί πρώτον μών ό μήκων μεταφερόμενος εκ του άγρού και ύποβαλλόμενος εις έξέταση εκθλίβεται. Ο χυμός τιθέμενος έντός πηλίνων άγγείων έξετάζεται πάλιν διά χημικής αναλύσεως, με' ό χώνεται έντός μεγάλων κάδων ή σταρωών, όπου αναμειγνύεται έως ού καταστή μάζα όμογενής. Κατόπιν τό όπαιον σχηματίζεται εις σφαίρας υπό έπιτηδείων έργατών, έκαστος τών όποιων καθ' έκάστην παρασκευάζει έκαστον ως έγγιστα τοιαύτας σφαίρας. (Εικόνα Α.) Αι σφαίραι αυται μεταφέρονται εις άλλο τμήμα, όπου έγραινονται. Έκάστη σφαίρα τίθεται έντός πηλίνου άγγείου και ένθρονοποι γεγομνασμένοι όφείλουσι να έξετάσωσιν αυτάς, όπου δέ εβρωσιν ύγχος ζυμώσεως ή όρρασμού, διατροπών έλαφρώς τήν σφαίραν. (Εικόνα Β.) Μετά τούτο τό έρρόν όπαιον τίθεται έν ήράκι άνοικταίς, και έκείθεν έντός κιβωτιδίων, δι' ών μεταφέρεται εις Καλκούτταν και έξάγεται εις Κίνα. Παίτες πολλοί άσχολούνται εις τήν εξέταση, τόν

άριστόν και τόν καθαρισμόν του προϊόντος. (Εικόνα Γ.) Τέλος τό όπαιον φορτώνεται εις κλαύρια, τά όποια άποτελούντα άληθή στόλον μεταφέρουσι αυτά διά του ποταμού εις Καλκούτταν. (Εικόνα Δ.) Τού στόλου τούτου προηγούνται μικρά και άλαφρά λέμβοι, άν τά πληρώματα διαρρυνώσι τά βάθη τών υδάτων και παραμερίζουσι διά τυμπανοκρούσεως τά τυχόν τήν είσοδον του στόλου τούτου παρεμποδίζοντα κλοία.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ SACHER-MASOCH.

Ο ΔΑΔΕΣ*)
 του έρωθροπόγγου Πόφερμαν.
 (Αίτηγμα έβραϊκό, εκ του Γερμανικού.)
 Έκαλείτο Πόφερμαν ό έρωθροπόγγος, διότι είχαν έρωθρόν τήν κόμην και έρωθρόν τό γένειον· προς δέ και ένα διακρίνηται από του συμπολίτου
 *) Δακίς λέγεται παρ' τοίς Έβραίοις τής Πολωνίας ό κακός δαίμων.

αὐτὸ Πρέφερμαν, ὅστις ἀνομιάζεται Ἄβραάμ, ὡς αὐτὸς, καὶ εἶχε κίβητ' ἑλκυστικῶν. Ἦτο ὁ ἐρυθροπώγων ὑποδηματοποιὸς, ἀκατοίκε δὲ μετὰ τῆς γυναίκης του καὶ τριῶν μικρῶν τέκνων ἐν μικρῇ σκοτεινῇ οἰκίᾳ, ἢ κλίτῳ ἐπιπνυμένῳ παρὰ πύλῳ, ἐν τῇ Ἰερουσαλὴμ τῆς πόλεως δόδῃ. Ὁ ἥλιος οὐδέποτε ἐφάνηκε τὸ κλύθρον ἐκεῖνο δωμάτιον, καὶ μόλις μὲν τῆς ἕως ἔβρασαν οἱ ἀκτινὲς τοῦ ἡνθ' ἐπαύσαν τὰ μικρὰ παιῖδια.

Ἦτο ἡμέρα θρησκότου τοῦ φθινοπώρου· τὰ πάντα ἦσαν ὄρη καὶ μελαγχολικά. Πρὸ τῶν οἰκίων ἡ τροχὴ ἐξαγγελλεῖς λίμνας ἀκαθάρτους, ἐν αἷς διασκόρον οἱ γῆρας· ὁ ἀνεμὸς ἐστῆναζεν ἐντὸς τῶν κωνοπέδων. Καὶ ὅμως ὁ ἐρυθροπώγων ὑποδηματοποιὸς φορέσας τὸν παλαιὸν πλῆθ' τοῦ μετέθῃ εἰς τὸ ἀπέκτανι κείμενον οἰνοποικίον, ἄνοιξεν τῆς θύρας τοῦ ὁποῦο ὁ ἐκ πρίνου κλάδος προσεκύλει τοὺς οἰνοπέδας.

Τὰ τέκνα ἐξέβησαν καὶ εἶδον τὴν μητέρα των προσπαθοῦσαν ν' ἀνάγῃ τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ αἰ' ἐλίγου ἀγῆρου καὶ ἐρῶν φύλλων.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος, τὸ πρῶτον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τέκνον, ἦκουσα ἀπὸ τοῦ ἡνθ' ὅτι εἶπες·

— Δὲν ἦκουσα τίποτε, ἀπάντησεν ἡ μήτηρ.

— Ἄλλὰ τὸ κρεβάτι μου ἐσάλειψεν.

— Ὁμοιωθῆτε.

— Ὅχι, ὄχι, μητέρα, εἶπεν ἡ μικρὰ Σάρα, καὶ ἐγὼ ἦκουσα τὸν ἡνθ' ὅτι ἐφάνησαν, ἔκλειον.

— Ὅτε, εἶπεν ἡ μήτηρ, θὰ ἦτο θεθαίως ὁ Δαλῆς.

— Ὁ Δαλῆς; ἤρτωνσεν ἡ Σάρα· καὶ εἰ εἶναι τοῦτο; Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐγέλασε καὶ ὀ γέλωας τοῦ ὁ ζωῆς; καὶ γλοῦξ' ἀντέκρινεν ἐν τῇ ζωερῶν ἐκείνῳ ὡματίῳ ὡς μουσική.

— Ἄγεις τί εἶναι ὁ Δαλῆς; ἔκουσον...

— Ἄφες τὴν μητέρα μας νὰ τὸ εἶπῃ, Ἰάκωβε.

Καὶ ἡ Σάρα ἐπέθηκε τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

— Ὁ Δαλῆς εἶναι ὁ Δαλῆς, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος γέλωθ.

— Μὴ γέλωξ, Ἰάκωβε, παρετήρησεν ἡ μήτηρ σοδαρῶς· ἂν σ' ἀκούσῃ ὁ Δαλῆς θὰ ἐλθῇ πάλιν. Δὲν εἶναι εὐχρηστικὸν ὅταν ὁ Δαλῆς ἐβρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν, μητέρα, κλαίεις καὶ αὐτὸν συγνῆ; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὁ Δαλῆς λοιπὸν εἶναι ἄνθρωπος κακός; ἤρτωνσεν ἐν ὄλῃ τῇ ἀφελείᾳ ἀθωοῦται ἡ Σάρα.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ κακὸς δαίμων.

— Ἦγεις δαίμων, εἶπεν ἡ μήτηρ ἀναστενάζουσα. Εἶναι ὁ κακὸς δαίμων τῆς οἰκίας. Εἰς μάνην ἐργάζεται τις, εἰς μάνην προσπαθεῖ τις· ὁ Δαλῆς ὅλα τὰ καταστρέφει.

— Ἄλλὰ πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Δαλῆς; ἤρτωνσεν ἄπλιν τὸ παιδί.

— Ὅσον οἱ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐργάζεται, εἶναι πτωχότεροι, τῶσον αὐτὸς εἶναι μεγαλειότερος καὶ πτωχότερος.

— Τότε, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἰακὸβος· Δαλῆς πρέπει νὰ ἦναι πολὺ πτωχός. Σημείωσας ὅμως, μητέρα, ὅτι ἐπὶ τέλος; θὰ γείνη τῶσον πτωχός, ὥστε δὲν θὰ χωρῇ πλέον εἰς τὸ μικρὸν μας δωμάτιον, καὶ τότε θὰ φύγῃ κατ' ἀνάγκην καὶ ἡμεῖς θὰ τριγυρίμεν φτωαὶ μετὰ σφιδᾶς ὡς τὰ πλοῦσια παιδιά.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, τέκνον μου! εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Ἦραὶς ὅμως θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Δαλῆν.

— Δὲν φαίνεται παρὰ τὴν νύκτα.

— Τὰ παιδιά ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσιν ἄργιστα

διὰ τὸ ἴδωσι τὸν Δαλῆν, καὶ πράγματι δὲν ἐκοιμήθησαν μέγας ὁ ἡκούσθῃ ἡρόδος παρὰ τὴν θύραν. Τότε ὅμως πεφοβισμένα ἐκρύβθησαν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα των καὶ ἦκουσαν πῶς ὁ Δαλῆς εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἤρχιζε νὰ ἠροῦγῃ τὰ πάντα· πῶς ὁ πατὴρ των ἐφάνησε, πῶς ἡ μήτηρ των ἔκλεισε καὶ ἀνεστῆναζε — κατόπιν ἐπέβλεπεν ἡρώδια καὶ τὰ παιδιά ἀπεκοιμήθησαν.

Ὅταν τὴν ἄλλην προίαν ἐξέβησαν καὶ ἐβλεπον παρὰ αὐτὰ, ὡς πεφοβισμένοι ποντικοί, εἶδον τὸν πατέρα των καθήμενον εἰς τὴν ἐργασίαν του· παρὰ αὐτὸν δὲ ἦσαν τεμάχια τεθραυσμένων οἰκτιρῶν καὶ καθοματίων· ἡ μήτηρ των εἶχε τὴν κεφαλὴν τετυλιγμένην καὶ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ πλήρες ἀμυγῶν.

Ὁ ἐρυθροπώγων καθ' ὄλῃν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἄλλας μόνον ἐπρόφραρε λέξεις, οὐδὲ ἐτόλμα νὰ προσελάθῃ τὴν γυναῖκα του. Ἡ Σλόδη ἦτο ὄρατα καὶ ἄροσρα ὡς ῥόδον ὅτε τὴν ἐνομιεσθῆναι ὅρατα ὅμως ἦτο ἄρα καὶ ἐρροισμένη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τὸν μέλανα ἐκεῖνον κύκλον, τὸν προβιδόντα θάδην τῆς καρδίας πόνον.

Ὅσα πάλιν τὰ ἱστορικά ὁ ἐρυθροπώγων ἀπέβλεπε τῆς οἰκίας, τὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν.

— Ποῖος κλαίει δόδ; εἶπεν ἡ Σλόδη· μήπως δὲν ἔχω ἄρκατά; λέξαι;

— Πῶς νὰ μὴ κλαίωμεν, μητέρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἀφ' οὗ ὁ Δαλῆς τὴν νύκτα σὲ κτυπῆ τῶσον δυνατῶς.

— Καὶ ὁ πατέρας πῶς ἤμπορεῖ καὶ ἐργάζεσθαι; εἶπεν ἡ Σάρα. Ὁ! διατὶ νὰ ἤμῃσα τῶσον πτωχοί!

Ἡ Σλόδη ἀπομάζασα τὰ δάκρυά τῆς ἐξήλθεν εἰς τὴν θύραν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τοὺς γείτονας, οἵτινες παρεπονόουν διὰ τὸν νυκτερικὸν ἡρόδον.

— Ἔγὼ θὰ τὸν ἐφώνεσα καλλίτερον παρὰ νὰ ὑποπέρωι τοιαῦτα, ἔλεγεν ἡ Ἀράμαν, ἡ παντοπίλα.

— Πῶς θὰ κατάρθωνε τοῦτο ἡ μητέρα, ἀνετίθοντο τὰ τέκνα, ἀφ' οὗ ὁ Δαλῆς εἶναι φάντασμα;

Τὸ ἐσπέρας ἡ Σλόδη ἐβόησεν τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν κλίτην. Ἐκωμῶσεν τὰ ὡσαυτῆς ἐκεῖνα κλάσματα ἐπὶ ἀγχορῶν στρώματος, ὅλα ὄμοια, ἀκαλυμμένα διὰ κατερακωμένον ἐφαπλωματος.

Ἠθέλησεν καὶ πάλιν ν' ἀντηρηθῶσιν, ἀλλ' ὁ ὕπνος εἶχεν ἦδη κλείσει τὰ θλιβερά τιν, ὅτε ἡρώδια, ἡνθα ἔρρεσε ὁ οἶνος, καὶ ἐφῆτο οἱ ἀθήγγανσι καὶ ἐπαύσαν τὰ χερσὶα. Τὰ χρομάματα ἐφουγον καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐεργάζετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὀλιγώτερον, καὶ ὅσας τῆς Σλόδη ἔκλειον αὐτὸς ἐπέλα καὶ τὴν ἐγχεύαζεν.

Ἦρχισαν ἔπειτα νὰ πωλοῦσι τὰ πράγματα τῆς οἰκίας· ἡ πελατεία ἐβλίπτε, καὶ ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς μῆς οἰκίας μετέβαινον εἰς ἄλλην μικροτέραν καὶ ἠσπαρῶτεραν, μέχρις οὗ εἶδον τὸ πτωχικὸν ὄμματιον ἐν τῇ χειροτέρᾳ τῆς πόλεως δόδῃ, ἐν ᾗ δὲν καθύκουσιν ἢ ἐπαῖται καὶ λωποδοῦται. Ὁ ἐρυθροπώγων δὲν εἶπνε πλέον οἶνον, ἀλλ' οἰνόπνευμα· ὅλοι οἱ φίλοι τὸν ἀπέφουγον, καὶ μόνος ὁ Ῥάδεξ ὁ θυροδόξῃς, ὁ δεινὸς οἰνοπότης, ἤρχετο καὶ τὸν παρεκίλει νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον. Καὶ πολλὰς ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ὁ ἄρτος ἐλείπειν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ ἐρυθροπώγων εὐρίσκειτο ἐν τῇ οἰνοποικίᾳ, καὶ ἔταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν ἔσπερ τὴν γυναῖκα του. Ναί, αὐτὸς ἦτο ὁ Δαλῆς, ὁ κακὸς δαίμων, ὁ ἀφανίσας τὴν οἰκογένειάν του.

Ἡ Σλόδη τὸν ἔφρασε καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ· εἶτα δὲ πληκτικῶς πρὸς αὐτὸν τῇ ἐπέθεσε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Αὐτὸς δὲ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν δύο χερῶν. Οὐδεὶς ἐπρόφραρε λέξιν...

Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν τὰ παιδιά ἐξυπνήσαντα

— Ἀμέσως νὰ μοῦ δώσῃς ῥάχην!

Καὶ πάλιν ἤγειρε τὴν ῥάχον.

Τότε συνέβη τι, τὸ ὁποῖον οὐδ' ἡ Σλόδη ἐπερίμενε. Τὰ παιδιά περὶδόντα ἐκ τῆς κλίτης ἦλθον καὶ ἐγονάτισαν ἐμπροσθεν τῆς μητρός των.

— Δαλέ! Δαλέ! ἐφάνησαν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος· λάβε θτι ἔχομεν, ἀλλὰ μὴ δῆρξ τὴν μητέρα μας!

— Ἀφῆσέ μας τὴν μητέρα μας, Δαλέ, ἐφώνησεν ἡ Σάρα· ἐγείρουσα ἱκατετικῶς τὰς χεῖράς τῆς.

— Ἡ μητέρα μας εἶναι καλὴ, ὡς ὁ πατέρας μας, ὅστις καρδίαν εἰς τὸ φωνῆ μῆς.

— Μὴ μᾶς φωνεῖσῃ τὸν πατέρα μας! Ἐμῆμα τῶσον πτωχοί!

— Ἄν δὲν ἐργασθῇ ὁ πατέρας, τί θὰ φάγωμεν;

— Δαλέ, εὐσπλαγχνίσου μας!

Ὁ ἀνήρ, τὸν ὅποιον τὰ παιδιά δὲν ἀνεγνώρισον, τὰ ἔβλεπε μετὰ θλίμμα ὀδόν καὶ ψυχρὸν. Ἄπε' ὀλίγη ἡ ῥάχος ἐπέπεσε τῶν χερῶν του, ὁ πλῆθ' του ἔπεσε χαμαὶ καὶ αὐτὸς ἐρρίφθη ἐπὶ ταῖς ἀκαμίους του, ψυχορῶν.

— Ὁ Δαλέ! Ὁ Δαλέ!

Καὶ τὰ παιδιά ἀνεκράξαν μετὰ φωνῆ.

— Ὁ πατέρας! Ὁ πατέρας!

Ναί, ἦτο ὁ πατὴρ των, ἦτο ὁ Πρέφερμαν ὁ ἐρυθροπώγων, ὅστις ἐκείνητος καὶ ἔκλειον ὡς ἄροφος. Ἐπὶ πολὺ παρεσθῆναι ἡ ὀλιβερὰ αὐτῆς σκηνῆς τὰ παιδιά γουστῆθ', ἡ μήτηρ ἐπεισομένη ἐπὶ τοῦ τοῖχου καὶ ὁ πατὴρ κλαίων καὶ ψυχορῶν.

— Ὁ Δαλέ! Ὁ Δαλέ!

Ναί, αὐτὸς ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τῆς γυναίκης του, τῶν τέκνων του καὶ ἐαυτοῦ. Δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ τὴν οἰκογένειάν του καταστρέψας; Καὶ ὅμως τὴν Σλόδην, νῆαν καὶ εὐαίδη, εἶχεν ἐκλείψει μόνος του, χωρὶς τῆς μεσολαβήσας; προέβητο. Πλουσία δὲν ἦτο ἡ Σλόδη, ἀλλ' εἶχεν ἀκατοντόδας τινὰς φοιρινίους, εἶχεν ὀλίγα ἐπιπλα καὶ σκεθὴ καὶ ἦτο εἶτα καὶ ἐργατικῆ. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἔξωον εὐτυχῆς ἐν τῇ μικρῇ αὐτῶν ἐργοστασίᾳ τῇ καθαρῇ καὶ ἐν τῇ ὡματίῳ των μετὰ λευκὰ παραπετάσματα καὶ τὰ ὄψη εἰς τὰ παράθυρα.

ἔξωον εὐτυχῆς ἐν ὄρη αὐτῶν ἐεργάζετο τιμίως· καὶ θωρηκτὸν ἐγεννήθησαν τὰ τέκνα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀλλ' ὁ Πρέφερμαν συνήρα σχέσεις μετὰ φίλους κακούς, οἵτινες τὸν ἐβόησαν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον, ἦνθα ἔρρεσε ὁ οἶνος, καὶ ἐφῆτο οἱ ἀθήγγανσι καὶ ἐπαύσαν τὰ χερσὶα. Τὰ χρομάματα ἐφουγον καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐεργάζετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὀλιγώτερον, καὶ ὅσας τῆς Σλόδη ἔκλειον αὐτὸς ἐπέλα καὶ τὴν ἐγχεύαζεν.

Ἦρχισαν ἔπειτα νὰ πωλοῦσι τὰ πράγματα τῆς οἰκίας· ἡ πελατεία ἐβλίπτε, καὶ ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς μῆς οἰκίας μετέβαινον εἰς ἄλλην μικροτέραν καὶ ἠσπαρῶτεραν, μέχρις οὗ εἶδον τὸ πτωχικὸν ὄμματιον ἐν τῇ χειροτέρᾳ τῆς πόλεως δόδῃ, ἐν ᾗ δὲν καθύκουσιν ἢ ἐπαῖται καὶ λωποδοῦται. Ὁ ἐρυθροπώγων δὲν εἶπνε πλέον οἶνον, ἀλλ' οἰνόπνευμα· ὅλοι οἱ φίλοι τὸν ἀπέφουγον, καὶ μόνος ὁ Ῥάδεξ ὁ θυροδόξῃς, ὁ δεινὸς οἰνοπότης, ἤρχετο καὶ τὸν παρεκίλει νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον. Καὶ πολλὰς ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ὁ ἄρτος ἐλείπειν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ ἐρυθροπώγων εὐρίσκειτο ἐν τῇ οἰνοποικίᾳ, καὶ ἔταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν ἔσπερ τὴν γυναῖκα του. Ναί, αὐτὸς ἦτο ὁ Δαλῆς, ὁ κακὸς δαίμων, ὁ ἀφανίσας τὴν οἰκογένειάν του.

Ἡ Σλόδη τὸν ἔφρασε καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ· εἶτα δὲ πληκτικῶς πρὸς αὐτὸν τῇ ἐπέθεσε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Αὐτὸς δὲ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν δύο χερῶν. Οὐδεὶς ἐπρόφραρε λέξιν...

Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν τὰ παιδιά ἐξυπνήσαντα

εἶδον τὸν πατέρα των καθήμενον καὶ ἐργαζόμενον καὶ ἦκουσαν αὐτὸν συρρίζοντα μικρὸν ἔσμα, πρῶτα τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε συμβῆ. Καὶ ἡ μήτηρ των παρὰ τὴν ἐστίαν ἠτοίμαζε τὸ φαγητόν. Ἄφ' οὗ δὲ ἔφαγον ὁ Πρέφερμαν τῇ εἶπε·

— Συγχώρησέ με! Ἡ γῆ νὰ μὲ καταπῆ ἂν πῶ πάλιν οἶνον καὶ ἂν δὲν ἐργασθῶ κάθε ἡμέραν· συγχώρησέ με, Σλόδη· δεῖρέ με καὶ κόψε μου τὰ γένεια καὶ τὰ κατοῦρά μου.*

Ἡ Σλόδη ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τί μᾶς ἀφελεί τοῦτο; Ὅτι ἐπιθυμῶ εἶναι, νὰ μὴν ἐξέρχασαι τῆς οἰκίας χωρὶς τὴν ἄδειάν μου καὶ νὰ μοῦ εἴδῃς κάθε σολάτι, τὸ ὁποῖον καρδίεσαι.

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

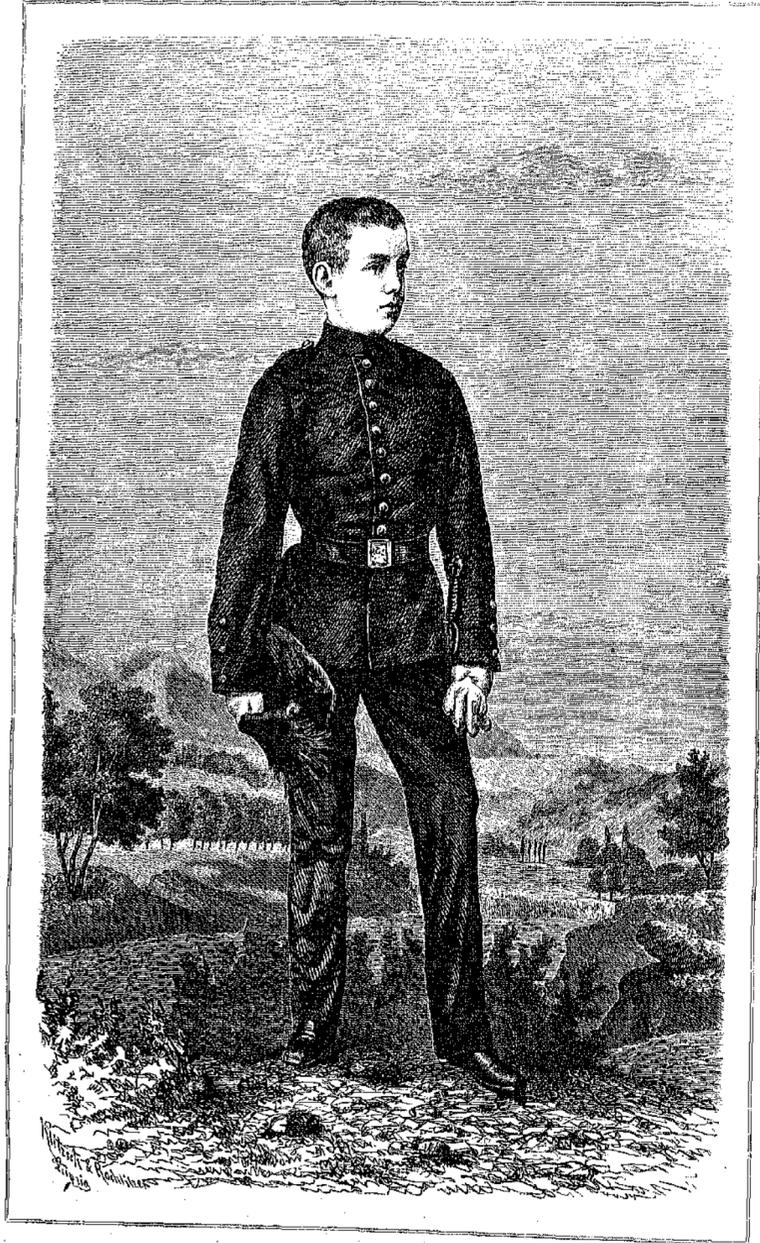
Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

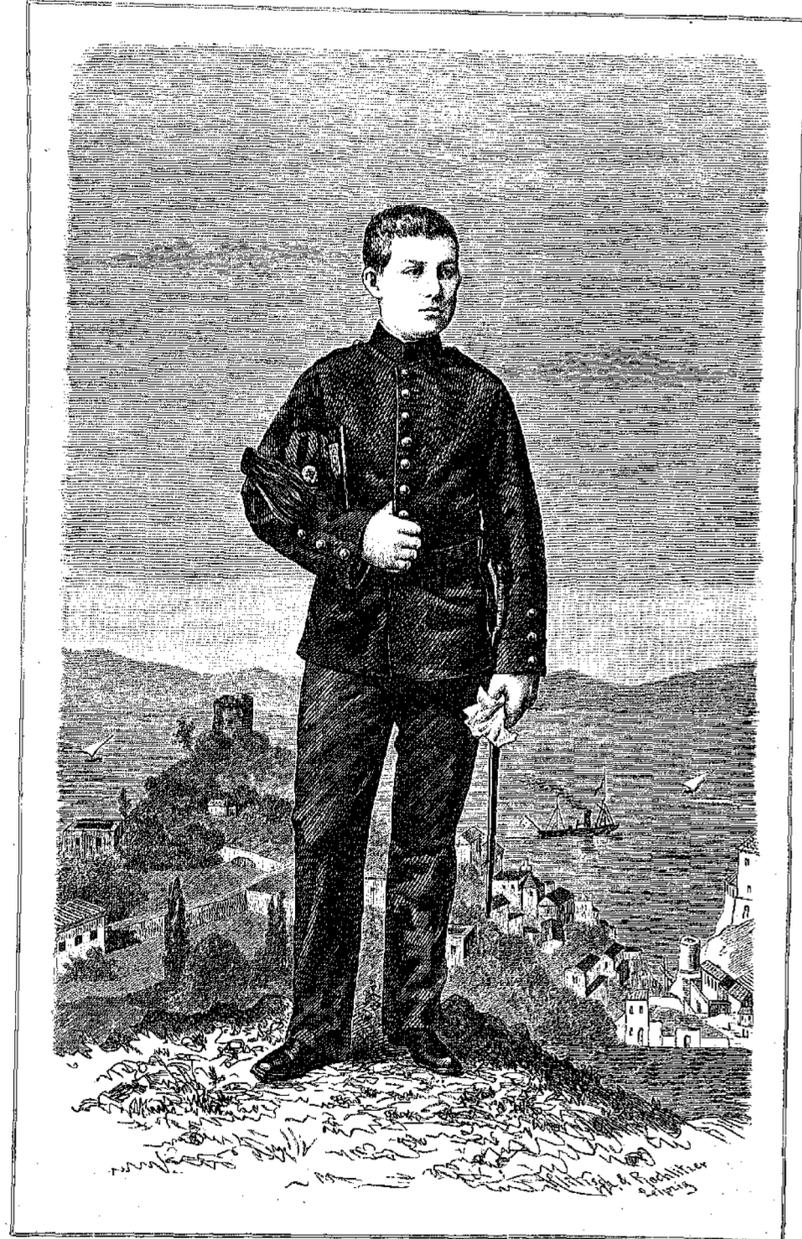
Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τῇ εἶπε·

— Ὅπως θέλεις, Σλόδη.

Ἀπᾶς μόνον ὁ ἐρυθροπώγων εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοποικεῖον· ἀλλ' ἡ Σλόδη ἔσπευσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον, καὶ τῇ εἶπεν· Ἄβραάμ! Αὐτὸς δὲ ἀμέσως ἐξήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ως διά μηχανισμού και πάντες οι συνδυασμένες, προηγουμένου του 'Αρμιστού, εξέλιθον εις την απόσπασιν, ης την κατασκευήν θησαυράσας.

Χαίρομεν τα μέγιστα δυνάμενοι ν' αναγνώσωμεν την επέλευσιν τοιούτων έργων της ειρήνης, συντελούντων εις την προαγωγήν του εμπορίου και εις την ευημερίαν χώρας ελληνικής, ενόθεν το πάλι και πατριδος σήμερον άνδρών διαφλεγόμενων υπό του εύγευτος αισθήματος της φιλοπατρίας. Δικαίως σημειώνονται οι Κύριοι επί τη ώραία αυτών νήσφ και πάντες μετ' αγαλλίαςσας εκπαιουουόσσι τας προόδους αύτης. Μιαρρόθεν και ήμεϊς από καρδίας συγχαίρομεν αύτους επί τούτ' εγκαινίους της νέας εν 'Αργονακι απόσπασης, ήτις, κατά τον λόγον του Μεγάλου 'Αρμιστού, έσται άφεστηχτα αι άλλων τοιούτων έργων του πολιτισμού και της ειρήνης.

ΑΙ ΔΙΑΤΑΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΥ.

Ο γνωστός 'Αγγλος συγγραφέας Κλάρκ 'Ράσσελ εν τινι διήγηματι αυτού βασισμένφ επί άλλου; ουμδάντος άναφέρει εν των παραδόξων έκείνων φαινομένων της διαταραξας του μνημονικου, τά όποια οι Ιατροί καλοοσι "πρόσκαριον άμνημοσύνην". Στίβάρδς και νέος άνήρ, προβαΐς διατελών, αναγήςσας περιπλανάται εν τούτ' λέμβου, κακός με τροφός και όσωρ έφοδιασμένης, επί δεκα έλιας ήμέρας επί των ήγρωμένων κυμάτων του 'Αιανού. Διά μόχθων υπερνήρωτων κατορθοί μεν να διεύθυνη το άδύνατον σκάφος, άλλ' ουδάρμόθεν έλλειπει προσεγγισμένη έπικουρία. Οι όπαδοί του αποθνήσκουσι όλοι ό εις κατόπι του άλλου εκ των κατασπασιών χωρίς ατύχς να δυνήθη να τοίς παράσχη άνακούσιν τινα εν τοίς άφράτοις της άγωνίας των θαυοίς. Τέλος έλλειπει προσεγγύμενον πλοϊον. Τό πλήρωμα του πλοίου τόσφου έλλειπει τό επί των κυμάτων περιεφερόμενον σκάφος και σώζει τον εν τη λέμβφ λιπόψυμον κατακαίμενον ναύτην, τό το πρόσκαιρον ενέφρανε τά υποστάνατα φρικώδη θανά. Τυχόν της εσοτής περιπέτειας: και άναπαύσεως; ό ναυτής ουνέργεται μεν και αναλαμβάνει τας προτέρας του σωματικας δυνάμεις, άλλά τό μνημονικόν του ελχεν εξαφανισθή, ελχε γιναι έθελόν άγραφον. Και αισθάνεται μεν ότι αι σελίδες αυτού περιείχον άλλους πολλά και σπουδαία και πολύτιμα δι' αυτόν, πλην όσφφ και άν προσπαθή εν τούτ' λευκαίς αυτού σελίδων ουδέ γινωσκ του παρελθόντος αυτού θλου εύρίσκει. Ούτε τό ύπνον αυτού όνομα ενθυμείται, ούτε την πατριδα του, ούτε τό επάγγελμα του, ούτε την νεορην αυτού ούζυγον. Η ενθύμησις και των εύχηρίστων και των δυσχερίστων του θλου του ουμδάντων είναι εντελώς εξαφανισμένη. Ένωείται ότι οι διασωσάντες αυτών ουδεμίαν ως προς τόσφου δύνανται να τήν παράσχωσι βοήθειαν. Έκ της άγγλικής αυτού γλώσσης συμπεραΐνουςι μόνον ότι είναι είτε 'Αγγλος είτε 'Αμερικανός, επειδή θμως ατύχς δεν είναι εις όθειν να είπη επί τίνος πλοίου υπέρκειται ουνήθη τό ναύτηιον, όλοι αι περαιτέρφ υποθέσεις περί του παρελθόντος αυτού εύρίσκονται άποσκομμένοι. Κατά σύμπτωσην ό παράδοξος ούτος άσθενής μεταβάλλει πρώτον εις 'Αυστραλίαν και εκείθεν εις την πατριδα του και όη εις την γενέτειραν αυτού πόλιν. Μόλις δε έλλειπει τά γνωστά έκείνα άντικείμενα, και άμέσως τό μνημονικόν επανέρχεται ως διά κατακλητικόν κυματισμών ή ζωή εισδοδει πάλιν εις τά παραλειπούμενα του μνημονικου όργανα και παρέρχει αυτήν την δυνάμιν την άπαιτουμένην προς άντιλήψιν των άντικειμένων.

Έάν έρωτήσωμεν Ιατρον περί της πιθανότητος του τοιούτου φαινομένου, θα λάβωμεν εις άπάντησιν ότι τά τοιούτα ουμδάνουσι. Καθότι ή ιστορία της παθολογίας πολλά τοιούτα άναφέρει παραδείγματα. Βεβαίως ή τοιαύτη αϊφνής διαταραξίς του μνημονικου δεν είναι τόσφουτον συνήθης ως αι διαταραξίς αι προσερχόμεναι ουνεπίς ήήρατος ή εκληψίς ή γενικής παραλυσίας, ή και προσδοτικη; άπρωσίας, και αίτινες καλούνται "θαυμαία άμνημοσύνη", άλλ' θμως άρκούντως συχνά άναφαίνεται. Έν τή άσφατως εκδοθέντι συγγράμματι του Θ. 'Ριβύ, τή επιγραφομένη "Τό μνημονικόν και αι διαταραξίς αυτού" πολλά περίεργα ως προς τό ζήτημα τόσφου άναφέρονται. Τό έκίδιον τόσφου είναι μικρόν, μόλις έί 183 σελίδων συρξίμενον, άλλά εκθέτει τά πράγματα τόσφουτον σαφώς ώστε καθίσταται προετόν και εύληπτον και τοίς μη Ιατροίς.

Η πρόσκαιρος άμνημοσύνη ήτοι ή λημονησία ώρισμένης τινός εποχής παρουσιάζεται υπό διαφόρων φράσεω. Ποτέ μεν ή κατάλυσις του μνημονικου εκτείνεται από της ενάρξεως της νόσου προς τά έμπρός, άλλως δε περιλαμβάνει τά πρόσφατα παρελθόντα ουμδάντα, συνήθως θμως εκτείνεται και προς άμφοτέρας τας διευθύνσεις, προς τά όπισφφ και προς τά έμπρός. Ένίοτε ή ενέργεια του μνημονικου επανέρχεται σιγηνήθως ή και θαυμηδόν διά μικράς επιδιοθήσεως: άλλως πάλιν ή απόλυσις αυτού είναι εντελής, ώστε απαιτείται όλιος νέα διδασκαλία και ενγύμνασις. Έκ των πολλών παραδειγματών, τά όποια εκθέτει ό συγγραφέας, άναφερόμεν τρία, τά σπουδαιότερα.

Νέα γυνή, ήτις ήγάπα περιπαθώς τον ούζυγον της, κατελήφθη κατά την λογιάν της υπό μακράς λιποθυμίας. Συνελθούσα εις αυτήν άπίωσις την μήνην των ουμδάντων της κατά τό τελευταίον έτος, εν ή άριστα ενθυμείται πάντα τά του παρελθόντος ατύχς θλου. Κατ' άργάς απέδωκε και τον ούζυγον της και τό τέκνον της μετ' άποστροφής. Έκτοτε δε ουδέποτε ανέλαθε την ενθύμησιν της εποχής ταύτης του θλου. Οι γονείς της και οι φίλοι μετά πολλής δυσκολίας καθάρθουσαν να πείσωσιν αυτήν ότι είναι ύπανδρευμένη και ότι έχει υίον και αυτή τούς πιστεύει, διότι προτιμώ ν' απολήγη την μήνην της και τό τέκνον της χωρή να δύνεται να έννοση διά τίνος μαγαίας άπέχτητος τον πρώτον και εγέννησε τό δεύτερον.

Ιερός τις πεσών επί της κεφαλής έμεινεν επί πολλάς ήμέρας άναίσθητος. άσφ ου συνήθην ήμοιάζε μικρόν παιδίον, και ήναγκάσθη ν' άρχιση πάλιν τά μαθήματά του εξ άρχής. Μετά τινος μήνας επανήλθε τό μνημονικόν, πλην θαυμηδόν, ώστε μετά παρέλευσιν πολλών έβδομηδών άνέκκτησε πάλιν ή διάνοιά του την πρό της πώσεως αυτού δόναμιν και άνάπτυξιν.

Άνήρ τρικωνταετής την ήλικίαν άπίωσις ουνεπίς μακράς άσθενείας εντελώς τό μνημονικόν, ώστε μετά την άνάρρωσίν του, ήναγκάσθη πρώτον μεν να εκμύθη τά όνόματα των διαφόρων άντικειμένων και πραγμάτων, κατόπι να μάθη ουλλαβισμόν και άνάγνωσιν και τέλος και την λατινικήν γλώσσαν, ήν πρό της άσθενείας του άριστά ε γνώριζεν. Ημέραν τινά καθήμενος παρά τή άδελφήν αυτού, θωσις τον προσεγγόμενόν, τή ειπε κτυπών με την χείρα του μέτωπόν του. "Περτέρπον αισθημα έχω εν τή κεφαλή μου, μοι φαίνεται ότι οσα μαθήματα τώρα ε γνώριζα και πρότερον ήδη." Απο της στιγμής ταύτης τό μνημονικόν του επανήλθε πάλιν.

Τά παραδείγματα ταύτα έχουσι σχέσιν τινά προς άλληλα, ης ή εξέτασις είναι διδακτικώτατα. "Όλοι οι παθόντες, και ό πρώτος και ή γυνή, και οι δύο άνδρες δεν άπίωσι ουδέν των αγαθών έκείνων, τά όποια βοηθεία τό μνημονικόν αυτών ελχεν άποκείρας μηχανικώς κατά τό πρώτον του θλου αυτών έχη." Όλοι και περιεπέτου, και ενεούθεν και όμίλουσιν την μητρικήν αυτών γλώσσαν και συγγρόνως ελχον και την δόναμιν να μάθωσι τι. Και αυτή ή διάθεσις των δεν εταράχθη: ήθάνοντο κλίσιον και άποστροφήν, άγάπην και μίσος, φυσικάς δόνας και εύχηριστήσας. Αλλά παρ' ατούς ελχεν εντελώς εξαλειφθή ή μήνην ουμδάντων και πνευματικών γνώσεων μακροτέρου ή βραχυτέρου χρονίου διαστήματος. Έάν ή γυνή κατά τον ουδεκαμήνον αυτής έγγαμον θιον έμάνθηε ζένην τινά γλώσσαν, βεβαίως ή άμνημοσύνη θα τή άφέρει την γνώσιν αυτής. Καθ' όλον τό διάστημα της άμνημοσύνης του ό εν άρχή μνημονεύσει πρώτος ουδέ ιδέαν ελχε περί της καθεργήσεως κλάου, και θμως πρότερον ήτι ναυτικώς εκ των άριστων και δοκιμωτέρων.

Όσον παράδοξος και άν φαίνεται ήτις ή ενέργεια αυτή της νόσου, ουμδανει θμως πληρέστατα προς την φύσιν των πραγμάτων. Την στερεάν θσιν του μνημονικου ήμων δεν αποτελούν τά πρόσφατα του θλου ήμων ουμδάντα, ουδέ αι ένυριότερον ή θραδύτερον σωματιβείαι, μάλλον ή ήττον επιστημονικαί γνώσεις, άλλ' έκείνοι οι έντιπώσεις, τας όποιας παρελάθε και εστερέωσεν ή τής μήνης ήμων δόναμιν εν εποχή καθ' ήν ελχεν όλην την άπαιτουμένην άνεσιν διά επανειληγμένης έργασίας να χωρήσει αυτάς θαυότερον. "Οτι καθ' όλον ήμων τον θιον εκτελούμεν καθ' έκάστην ή εν μέσει και καθ' όραν, δυσκολώτατα λημονοούμεν" διότι αι μνημονικαί αυτάς γνώσεις εισδούσιν τρόπον τινά εις τον οργανισμόν ήμων, γίνονται μέρη της ύπάρξεως ήμων.

Τό αυτό, όν και εν ήττον θαυμη, ουμδάνει και ως προς τας φυσικάς έντυπώσεις. Εκπλήττει ήμως εκ πρώτης όψεως, λέγει ό συγγραφέας της πραγματείας, ότι τοιαύτη άριστος κατάσταση, όποια είναι τά αισθήματα, είναι διαρκεστέρα των ιδεών και της διανοητικής καταστάσεως, άλλ' άκριβεστέρα ζήτησις πείθει ήμως, ότι τά αισθήματα θαυότερα και στερεώτερα θάλλουσι ήςαι. Έν ή ή διάνοια ήμων περιβάλλει ήμως τρόπον τινά έκωτερικώς, τά αισθήματα ήμων εισίν έμφυτα εν ήμων και ως προς την παραγωγήν των είναι ή άμεσως έκφρασις του ίδιου ήμων οργανισμού. Οι μύς ήμων, τά όστα ήμων, τά πάντα μέχρι των ένδομηχόν του σώματος ήμων στοιχείων ουνελεύουσιν εις την άνάπτυξιν ήμων. Τά αισθήματα μας ελμθα ήμεϊς αυτοίθην και ή άμνημοσύνη των αισθημάτων μας είναι ή λήθη της ίδιαις ήμων προσωπικότητος. Έπίμενον λοιπόν είναι να διατηρώνται παρ' τας μηχανικάς ήμων ενεργείας επί περισσότερον χρόνον.

Η θαυμαία άμνημοσύνη, δηλ. ή θαυμηδόν επερχόμενη άπίωσις του μνημονικου ουνεπίς ήήρατος ή άσθενείας, επιθεβαίοι τούτο. Και ένταύθα παρατηρούμεν εξαίεψιν των νέων ουμδάντων πρό των άρρωμοτέρων, παραίτησιν των νεωτέρων προσκτήσεων και έντυπώσεων απέναντι της διατηρήσεως των παλαιωτέρων. "Ες προς τόσφου άναφέρει έτερος Ιατρος, ό δόκτωρ RUSH τά εξής: "Μανθάνω παρά Γερμανού διαμαρτυρομένου ιερώς, ζώντος πρό πολλών έτών εν 'Αμερική και έχοντος εν τή ένορία του πολλούς Γερμανούς και Σουηδούς, ότι πάντες μικρόν πρό του θανάτου αυτών προσεύχονται εν τή μητρική αυτών γλώσση. Και θμως πολλοί εξ αυτών

πρό 50 και 60 έτών δεν όμίλουσιν πλέον γερμανικά ή σουηδικά."

Η θαυμαία άμνημοσύνη σπανιώτατα θεραπύεται. "Έν των παραδοξωτέρων παραδειγματων είναι τό εξής: 'Ρώσος άστρονόμος, παθών εξ άμνημοσύνης, έληγομήσαε θαυμηδόν τά ουμδάντα των τελευταίων ήμερών, κατόπι τά των τελευταίων μηνών, τά των τελευταίων έτών και έφεξής και τέλος δεν τή έμεινεν ειμή ή ένθύμησις των τελευταίων ήμερών. Οι Ιατροί ελχον πλέον άπειλισθή περί της θεραπείας αυτού, θως άφρης επανήλθε τό μνημονικόν. Θαυμηδόν πάλιν ουσεπληρωθήσαν τά κενά, και πρώτον επανήλθον εις την μήνην του τά ουμδάντα της νεότητός του, κατόπι τά της ώριμου ήλικίας του και τέλος τά των τελευταίων ήμερών. Μικρόν πρό του θανάτου του τό μνημονικόν εύρίσκατο εις έντελή κατάσταση.

Περτέρπος ως ή πρόκαριος και ή θαυμαία άμνημοσύνη είναι και ή όπύ του συγγραφέως καλουμένη "επική άμνημοσύνη", ήτοι ή διατάραξις ενός ή του άλλου μέρους του μνημονικου. Συμβάλλει ένίοτε να λημονηθή τι προς στιγμήν, ύπερ ύπέρχε θαυώς εν τή μήνην έγγραμμένον, εν ή όλα τά άλλα μέρη του μνημονικου μένουσι άδολοθ και όσα. Χειροουής τις, πεσών εκ του ύπνου και τραυματισθείς κατά την κεφαλήν, διητύθηεν, άσφ ου συνήλθεν εις εαυτόν, μετ' αλείετης βωης άκριθείας τά της θεραπείας του: τό μνημονικόν του ήτο έντελώς άπαιρακτον, άλλά επί τρείς ήμέρας δεν ένθυμείτο ότι έχει ούζυγον και τέκνα.

Άσθενείς τινες πάλιν λημονοοσι τά κύρια όνόματα, και αυτό ένίοτε τό ίδιον αυτών όνομα. Έν γένει δε ή γνώσις των κυρίων όνοματων είναι μία των άσθειωτέρων κτήσεων ήμων: εν γεροντικώ ήλικία όλιγοι μόνον άνθρωποι δεν ουναπόστασις κατά τούτο. Πρεσβυτέρη τις 'Αγγλος εν Μιαρίτη ήβήλεσε κατά τινα επισκοπήν να είπη εις τον ύπνουεφερόμενον αυτόν ύπερτέρφν τό όνομά του: άλλά μάτην τό εξήτει: τέλος στραφείς προς τον ούντροφόν του, τή ειπεν: "Επίπέ μοι, παρακαλώ, πώς όνομάζομαι;" Έν σύγγραμμα του 'Ριβύ περιέχει πολλά διδακτικώτατα περί της κατασκευής και των ενεργειών του όγυτος και του νοσούτος μνημονικου, και τέλος δίδει προς πάντας τούς κηρόμενους του μνημονικου αυτών άριτας ουμβουλάς, άποτρέπον από τά ύδα άντίθετα άκρα, τήν άδραστεϊαν και την έντασιν του μνημονικου. Επαιμαλώς και έκακεμμένη χρήσις πάντων των μερών του μνημονικου με την άπαιτουμένην κατά διαλείματα άνάπαυσιν αυτού, είναι ή άσφαλεστέρα προφύλαξις κατά της εξασθενείσεως ή προόρου καταπτώσεως αυτού.

ΜΙΧΑΗΛ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

Ιστορικόν διήγημα. (Συνέχεια.)

— Και τί καλά μάς φέρεις εκ Κωνσταντινουπόλεως; ήρώτησε πάλιν ό αυτοκράτωρ.

— Καλά, βασιλεΰ; άπήνησεν ό Κουρτιζάκης. Και τί καλά περιμένεις εκείθεν; Τά πάντα εύρίσκονται έκεί εν άποσπύσει: ή πείνα και ή δυστυχία είναι άφόρητοι και άπελπιστικοί —

— Και τί δυστυχία ή άπελπισία είναι κακός σύμβουλος. "Η πείνα, αι επιδημίες, οι φόνοι και ή τυραννία: πάσαι αι πηγαί αυται έπέφερον την φρικώδη κατάστασιν. Οι πτωχοί αποθήκευουσιν εν ταις όδοίς ως αι μωιαι των χειμάνων: όρρανό τάνα, των όποιων οι γονείς έφρονούθησαν, περιπλανώνται εν ταις πλατείαις, ή Ιστανται ως κύβητες φοραλλοί παρ' τας γωνίας των οικιών. Καί

τί πράττουσι οι εν τοίς πράγμασιν απέναντι της τοιαύτης δυστυχίας; Κατακαταλύουσιν εις συμπίσις και εις διασεκόσεις τά χρήματα, τά όποια έφραπς να διαπανώνται προς παρηγορίαν και ανακούφισιν των πτωχών. "Ω! βασιλεΰ, είναι γανική άποσπύσει!"

— Αλλά πώς άνέχεσαι ό λαός της Κωνσταντινουπόλεως την τοιαύτην κατάστασιν των πραγμάτων; ήρώτησεν ό Παλαιολόγος ύψων ύπερηφάνως την κεφαλήν ως να ήθάνετο τό αίσχος της παθητικής έκείνης ύπομονής.

— Τι να προσδοξείσι παρ' λαού άδύλου; άπήνησεν ό Κουρτιζάκης: τί ν' απαιτήρη τις παρ' πολιτών, παρ' οις ούζονται άκόμη τά ίχνη του χρόμου, θωσις κατέλαθε τούς πατέρας των καθ' ήν εποχήν οι έθνοι τόσφουτον άπροσδοκώτως εκυριώσαν εξ έφδου την πόλιν;

— Τοιούτος λαός, ειπεν ό Παλαιολόγος, είναι όθιος της τύχης του! Τοιούτος λαός άπαθής και άναίσθητος είναι καταδικασμένος εις σιάνισιν δουλείαν!

— "Ω, βασιλεΰ! άπήνησεν ό Κουρτιζάκης στρέφων βλέμμα έκκεναικόν προς τον αυτοκράτορα, άδικαίς τον δυστυχή έκείνον λαόν. "Αν ένωρίζες πόσον ζωηρόν είναι εν τή καρδιά αυτού τό αισθημα της έλευθείας! "Αν έννοιάσες πώς έχει τον νοόν του και τό θέλημα διαρκώς έστραμμένον προς τό σημαϊον τούτου της 'Ασίας, θπου ατλίει ό θρόνος των άρχόντων αυτού ήμερών! "Ω! αν ήθάνασε να φαντασθή τί παρ' σου ζήτησι ό λαός έκείνος, βεβαίως ήθελες ουμδάνει ύπερ αυτού!"

— Πολύτιμος, Κουρτιζάκη, ήκουσα τοιαύτας διαθεβαίσεσις, ειπεν ό Παλαιολόγος, έπιουλκτικώς: πλην δεν άρκούνται αι διαθεβαίσεσις. "Ο έχων στερεάν άπόσρασιν να ελπιώσχη την θέσιν του, ό θέλων ειλιανιώσχη να προστοιμάση αυτώ μέλλον καλύτερον, πρέπει και να ενεργή. Ουδέποτε ύπήρξεν εν τή κίσην ήμερών θωσις ήλευθείας λαόν, ό όποιος μόνος δεν έπόθει την έλευθείαν του.

— Αλλά ή παλαιώτατος έκείνος λαός την πώθει πρό χρόνον την έλευθείαν, βασιλεΰ, άπήνησεν ό Κουρτιζάκης ζωηρώς. Τι άλλο ζήτησιν οι έθελοντα έκείνοι οι άτρήμητοι, αίτινες περιτρέχουσι τά περί της προτεωσής; και ουδέποτε ήβήλθον να ύποκύψουσιν εις τον ζένον ζυγόν; Τι πωθοσι καθ' έκάστην οι όπό τάς διατάγας μου άνδρες, αίτινες είναι έτοιμοι εις τό πρώτον σημαϊον να εισέλθουσιν εις την πόλιν και να θέσωσι τέρμα εις την έξουσίαν των ζένων; "Ω, βασιλεΰ, όδς τό σημαϊον τούτο! "Ενα μόνον λόγον ειπέ και τό ίδης τίνος είναι όθιος ό λαός της Κωνσταντινουπόλεως!

— Νομίζεις και οι Λατίνοι θα σταυρώσασιν τας χείρας και θ' ανοίξουσιν τας πόλεις της πόλεως εις τον πρώτον τυχόντα κρούοντα αυτάς; ήρώτησεν ό Παλαιολόγος.

— Μαρταίει ό Θεός θν δούλεται άπολέσει.

Ουδέποτε ό θρόνος του Βαλδουίνου ήτο πλέον άφούρητος ή θσον είναι σήμαρον. Τή συμβουλή ή παρισάπτον και έπιπαλοισιν Βενετού, του Μάρκου Γραδονήγου ό Βαλδουίνος έπσχίρησε στρατεύσει κατά του Δαφουσιού εις τον Εύξεινον Πόντον: ήδη δόλιχλους ό στρατός αυτού έγκατέλιπε την πρωτεύουσαν.

— Και τά όχυρά τέλην, Κουρτιζάκη; Και τά φυσικά και τεχνητά όχυρώματα, ειπεν ό Παλαιολόγος, θωσις επί μάλλον και μάλλον ήθάνετο έκείνοι έκλυόμενον υπό της ύπόθεσεως ταύτης και δεν ήθάνετο να κρατήση επί πλέον την άνοσημονησίαν του.

— Τά μέσα προς υπερπήδησιν των τελευταίων προσκομμάτων είμαι έτοιμος να σοι δώσω σήμερον, βασιλεΰ.

— Σβ, Κουρτιζάκη; ειπεν ό Παλαιολόγος μετά έλαφρού ειρωνικου μειδιήματος και ήρίτων βλέμμα έκαστικόν προς τον μικρόν άνδρα.

— Έγώ αυτός, βασιλεΰ! άπήνησεν ό Κουρτιζάκης άνευκρότων μετά θόρρου τό βλέμμα του ήμερον.

— Και τά μέσα ταύτα, άνδρείε στρατάρχη; ήρώτησεν ό Παλαιολόγος.

— Βασιλεΰ, άπήνησεν ό άρχηγός των έθελοντών. Θά σοι άνακοίνωσω μουσικόν, τό όποιον θεβαίως θέλει σε παρανήσει να ταχθή με την γνώμην μου: θα σοι εκθέσω σχέδιον άπίων μεν, του όποιου θμως ή έπιτυχία είναι εκ των πρώτων εξησφαλισμένη. "Ακουσον, βασιλεΰ. — Έθέληεν της λεγομένης χροσής Πόλης της Κωνσταντινουπόλεως, εις άπόστασιν διακόσιων περιπου θημάτων απ' αυτής ύπάρχη φράξ ηερην, τό όποιον ό λαός όνομάζει "τό χρυσόν φρέαρ", ίσως άνεκα της πληθύν ενρισκομένης χροσής Πόλης. Τό φρέαρ τούτο είναι και τό θέρος και τον χειμώνα έρην, διότι είναι κωρίς φρέαρ, άλλ' ύπόγειος όπή. Έν τή πωμένην αυτώ ύπέρχει σκοτεινή ύπόθεσις σοσά, ήτις έχει εισύθυναι προς την πόλιν. Πάντες γνωρίζουσιν τό φρέαρ την ύπαρξιν θμως της ύποκειμενης σοσας γνωρίζω εγώ μόνον, μοθών τούτο παρ' άνδρός, θωσις όλίγας στιγμής πρό του θανάτου του μοι άπεσκάλησε τό μουσικόν.

— Και ή σοσά αυτή; ήρώτησεν ό Παλαιολόγος.

— Η σοσά άέρχεται υπό τό τελεος της πόλεως και καταλήγει εις έτερον φρέαρ, τό όποιον εύρίσκαται εντός της πόλεως. Και τό φρέαρ τούτο, γνωσθν υπό τό όνομα του "φρέατος του 'Αστρονόμου" είναι έρην. Διηγούτατι ήτι πρό πολλών έτών εις των φρονολογών έκείνων ανθρώπων, ούτως θωταίνονται ότι εισδύσουσιν εις τά μουστρία του ούρανού και των άστέρων, περιπατούν εν άκατειή των νυκτί με ύψόμενος προς ουρανόν-υφαίμακούς και μη βλέπων τί πρό των ποδών του ουμδάνει, καταπέσει εις τό φρέαρ και εφρονούθη.

Από της ήμέρας ή έκείνης ουδέεις τοιμά να πληρώσθη τό φρέαρ, θθεν, ως λέγει ό λαός, εξέρχονται εν νυκτί γοεραί φωναι και στεναγμοί και κρότοι άλλόκοτοι, έμμοσιούτες φρίκη. Τό φρέαρ λοιπόν τούτο του 'Αστρονόμου ουνέχεται μετ' του χρυσού φρέατος διά της ύποκειμενης σοσας.

— Και... διέκοψεν αυτόν ό Παλαιολόγος.

— Τά περαιτέρφ δεν χροσίζουσιν εξηγήσεσις, προσέθηεν ό Κουρτιζάκης ύψων ύπερηφάνως την κεφαλήν. Αναδέχομαι να όδηγήσω διά της σοσας ταύτης άπόσπασμα στρατιωτικόν εντός της πόλεως — και τοίς όπλίταις τούτους θέλει ύποδελθή ό λαός ως σωτήρας. Τότε άνοιγόμενης έσοθεν της χροσής πόλης ό πθλος θλων ήμων πραγματοποιείται.

— Αλέξιε, ειπεν ό Παλαιολόγος προς τον άπαθόν του, θωσις ουδέ λέξιν ύπερφερε καθ' όλον αυτό τό διάστημα, 'Αλέξιε, σωτήρ;

— Βασιλεΰ, άπήνησεν ούτος: τό σχέδιον είναι και καλόν και εύκολον κατά την γνώμην μου.

— Πρό μικροΰ, 'Αλέξιε, με ειπες εύπειτον, προσέθηεν ό αυτοκράτωρ: πρόσχε με ή άποκτήσεσις ου τώρα τό προτέρημα τούτο.

— Βασιλεΰ, διέκοψεν αϊφνης ό Κουρτιζάκης: φόρτωσε με τας βαρυτέρας αλυσίδας τούς πόδας και τας χείρας μου και ήίψε με εις την σκοτεινότερον των φυλακών: έπιβάλλε με βασάνους μέχρι θανάτου εάν έχρη την έλαχιστην όμωφίαν. Αλλά μη άνυθάρξη την επέλευσιν.

— Ο Στρατηγόπουλος θς διαπραγματευθή μετ' σου περί των περαιτέρφ, ειπεν ό Παλαιολόγος, γενόμενος αϊφνης σοβαρός και παραιτούμενος του ειρωνικου μειδιήματος, τό όποιον ειχε προκαλέσει επί των χειλέων του ή έμφάνισις

του μικρού ανδρός. — Κουρτιζάκη, εάν μοι είπες αλήθειαν, εάν ό σάκος σου ήναι ειλικρινής και άδολος, ό Παλαιολόγος δά σέ άνταμείψη βασικώς· εάν όμως ήθέλησες νά μέ άπατήσης, θά αισθανθής πόσον άσχημώς ό Παλαιολόγος τιμωρεί.

Ό Παλαιολόγος ήφισσε την χερά του και ό Στρατηγόπουλος άπήλθε του βασικου άποματιου παρακαλουθημένος υπό του Κουρτιζάκη. Ό αυτοκράτωρ έβρισεν εν τή ύωρατιή αυτού μόνος μέ τας σκέψεις του.

ΚΡΕΦΑΛΙΟΝ ΟΥΔΩΟΝ.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ.

Μετ' αυταύτους άνομοποριστας και μετά παλλούσας κερδίας περιέμενον οι Έλληνες την έκθεσαν της νέας άκαταρτίας, ήν ό άνάμικτος Παλαιολόγος είχεν άπεγυρίσει. Νικήσας τόν άγέρωχον ήγεμόνα της Ηπείρου ό Παλαιολόγος συνεκέντησεν άσάσας τας προσπαθείας του επί του ένός σημείου, τό όποιον ήτο και ό κύριος του θέου του σακαός, εις την άνάγκην της άρχικής δουλεντικής πρωτεύουσας. Παραχωρήσας δέ τή πιστή αυτού στρατοπεδούργη, τή άφρονεστερη Άλεξίη Στρατηγόπουλη, εύρωσάτην πληρεξουσίτησα, είχεν άποστείλει αυτόν επί κεφαλής μικρού στρατιωτικού σώματος προς κατάπεισαν τών παρά τόν Βασίλειον επικούρων θέσεων· μετ' ό και αυτές μετά ίσχυρού στρατού έλαθε την προς την Κωνσταντινούπολιν άγουσαν. Καί εν ή ό Στρατηγόπουλος είχε στήσει τό στρατοπέδον του παρά την πρωτεύουσαν, ό Παλαιολόγος διαβάς την Προποντίδα παρά την Καλλιόπολιν έκωρύσσει την σημαντικήν πόλιν Σηλυμβρίας. Πανταχού δέ τή έγένετο ύποδοχή άγάρθως και άνθουσιώδης, διότι ήλα τά περίε της πρωτεύουσας, από της Προποντίδος μέχρι του Εδρέζινου Πόντου, έκαιτοιχούντο υπό Έλλήνων, μη ύποτασσόμενον εις τόν ζυγον τών Λατινών ήγεμόνων και διασφελερόμενον υπό τού πόθου της έλευθερίας. Οι Έλληνες αυτοί άπετέλουν και τούς άρχηγούς της χώρας χερίσας· διό και περί τούλου έποιούντο αυτοί οι εύάρμοιοι εν τή τόση Λατινεί. Άλλ' οι Έλληνες, οι γνωστοί υπό τό όνομα τών έλευθόντων έθελούρων τούς έθουσιάζοντας την χώραν αυτών ως φυσικούς αυτών έχθρούς.

Η άλωσις της Σηλυμβρίας υπό του Παλαιολόγου ήνωσε τά διασπαρμένα τών έλευθόντων τούτων σείφη και παρέσχεν αυτοίς θάρρος και πεποιθήσιν εις τό ελληνικόν όπλον. Έβλεπον τόν Παλαιολόγον προχωρούντα, έβλεπον αυτόν εμφανιζόμενον μετά της πεποιθήσεως εκείνης, ήν έμποιεί ή συναίσθησις του δικαίου και της άτελεσεως σιωπού ίερου και πολυποθήτου· έβλεπον αυτόν νέον, ζωηρόν, γενναίόφρονον, έτοιμον νά έγκαινήσθη την νέαν αυτού βασίλειαν διά καταρθώματας άνταξίου τών ήρωικών χρόνων — και ή καρδιά αυτών έκάρτα από χαράν εις την προσήγγισιν του ένδόξου Βασιλευσίου, σπουδές έπειράτο νά περιέβλη την άρχαίον και σεπτόν ύρόνον διά νέας αίγλης.

Έκτός τών τειχιών της Κωνσταντινουπόλεως οι Λατινοί ήγεμόνες ούδέ σπουδήν της έξουσίαςου. Τούτου ένεκα και ή εμφάνισις του ελληνικού στρατού εις τά περίε έγαρματιση ως ή άρχή του τελικού θριάμβου, και αι ελληνικαι σηματιαί, αι κυματίζουσαι ένώπιον της πρωτεύουσας, άνήγγελλον ότι βουσι ούτω ήβλην ήγήσει ή ποθητή της έλευθερίας ήρα. Ήδη τό έξ άκακοσίαν ίππέων συχήμενον άπόσπασμα του Στρατηγόπουλου, τό μέχρι τών τειχιών της πόλεως προχωρήσαν, είχεν αδήθη ύσώσασθε διά τών προσερχόμενων έθελόντων, οίτινες πάντας

συνέβρον επί της άγγελίας ότι ό άρχηγός αυτών, ό Κουρτιζάκης, παρακολουθεί τόν άρχιστράτηγον. Ότε δέ ό Παλαιολόγος μετά του στρατού του ήνώθη μετά του Στρατηγόπουλου, εύραν έλην την χώραν καταχομένην υπό ελληνικού στρατού, έστι δά τών άκαταπαύστων προσερχομένων άνδρών εκ Θράκης και Θεσσαλίας συνεπισσούτο ήδη εις εύροις και πάντα χιλιάδες όαλιτών. Πάντες άνομοποίνους άνέμενον τό σημείον της έφθου κατ' της πόλεως.

Επί δύο μικρών ύψωμάτων, κειμένων άνέναντι του προσασίου Γαλατά, είχε στρατοπεδεύσει ό φιλοπόλεμος ούτος στρατός. Έπί του μεγαλύτερου λόφου ήσαν εστημένα αι σιχαλά τών δύο άρχηγών, ή αυτοκρατορική σιχηή, ήν έπίστερα τό χροσούν αυτοκρατορικόν στέμμα, και ή έπίσης μεγαλύτερης σιχηή του στρατοπεδούργου Στρατηγόπουλου. Πέρι την αυτοκρατορικήν σιχηήν εύρίσκοντο αι σιχαλά τών σωματοφυλάκων, Έλλήνων όλων, πιστών και τή Παλαιολόγη άρστωιόμενων· διότι ό Παλαιολόγος, ως άνωτέρω είπομεν, είχε διαλύσει την εκ Βαρβαρικών σωματοφυλακήν, μή θέλων νά περιστασιζήται ή υπό Έλλήνων, υμωδύτων και όμογενών αυτή. Άρχηγός της αυτοκρατορικής σωματοφυλακής ήτο ό Ίατρόπουλος, άρχηγός και πιστός τών Παλαιολόγων όπαός. Ό αυτοκράτωρ ήγάπα ιδιαιτέρως τόν πιστόν τούτον της οίκουγενείας του ύπάρχοντα, όν ή άτμοσφαιρα της αλλη; δέν είχε κατορθώσει νά διαφθείρη. Παρά τή Ίατροπούλην ούδός τό έλάχιστον ύπήρχεν ήγνος ποταπής κολακείας· άνήρ εις άκρον φιλαλήθης έξεπλήρου τό καθήκον του μετά της εύσυναιδήτου εκείνης άκρίβειας, ήτι; χαρακτηρίζει πάντοτε τόν αληθή στρατιώτην. Έν αλλη; άλλη ίσως άνήρ, οίος ό Ίατρόπουλος, δέν θά έχαρη της εύνοίας, δι' της ό Παλαιολόγος τόν έτίμα· άλλ' ό Παλαιολόγος τούσούτην είχε πρός τόν πιστόν του ύπαδόν έμπιστοσύνην, ώστε πολλούς εν τοις πολεμικαίς συμβουλίαις, όσάκις ήβλε νά δώση κύρος εις την αλήθειαν συμβάντος ενός, έλεγε: "Μοι τό έπεν ό Ίατρόπουλος", και πύσα άντήρσις έπαυσ.

Ήτο κατ' τας πρώτας ήμέρας του Ίουλιου. Ό κάωσιν ήτο ύπερβολικός, και ό ελληνικός στρατός, έκταθειμένος εις τας φλογεράς του ήλιου άντίνας, ήρξάτο αίσθανόμενος την έπιρροήν της θερμής του έτους ήρας. Χάριν της θείας τών στρατιωτών οι άρχηγοί είχον διατάξει προηόνους στρατιωτικούς περιπάτους, τό μέν όπως παράσχων εις τούς άνδρας αναψύχην τιναν εν τοις ήραιαίς περιχώροις και ούτω καταστήσων την εν ταις σιχηαίς διαμονήν ήτεον όληήρην, τό δέ όπως δάξων εις τούς εν τή πύλαι Λατινούς, ότι ό ελληνικός στρατός εκινείται έλευθερος εν μέσφ τών εύνοϊκώς και φιλικώς προς αυτόν διακειμένων κατοίκων. Ό Στρατηγόπουλος είχε προς τούτους παρατηρήσει ότι οι πρωϊνοί εκείνοι περιπάτοι συνέτεινον τό μέλιστα εις επαύθησιν της στρατιωτικής δύναμεις, διότι πολλοί έλέποντες τούς άνδρας εύθίμως θαδίζοντας και συνδιαλεγόμενους έπιθενοτο νά προσέλωσαν ύπως άποτελέσωναι μέρος του στρατού.

— Προς τί νά φανταζόμεθα ότι ό ίσχυρός λέων έχει διπλήν όδόντων σισράν; τή είπε ό Παλαιολόγος μειδιών. Μη δέν άρξαι ή άπλη σισρά;

Πρωϊόν τινά έλαθε και ό Ίατρόπουλος την διαταγήν νά έκτελέση τούσούτην στρατιωτικήν έκδρομήν μέ τούς έπ' αυτόν άνδρας.

— Παιδιά, τοις είπε την προτεραίαν τό εσπέρας· περιτόν αυριον τό πρωϊ διά τόν περιπάτον νά λάθετε και τά όπλα. Ό περιπάτος μας θά έχη χαρακτήρα μάλλον έπιστη-

μονικών ή στρατιωτικών. Έγώ θά ήμαι αυριον όχι άρχηγός σας άλλα διδάσκαλος. Θά έπισκεφθώμεν όλη τό μοναστήριον του Άγίου Ίωάννου, τό όποιον άν και έρείπιον διατηρεί άκόμη ήγην της άρχαίας μεγαλοπρεπείας του. Έκεί, παιδιά, θά σάς εξηγήσω τό μάταιον και άστοχές των άνθρωπίνων πραγμάτων.

Μόλις έρχόσων αι πρώται άκτινες του άνταέλλοντος ήλιου τας κορυφάς τών πέριε λόφων, και τό μικρόν σώμα του Ίατροπούλου έδεικνίει άσπλον εις τόν περιπάτον. Καί κατ' άρχάς μέν, εν ύψη εύρίσκοντο πλησίον του στρατοπέδου, ό Ίατρόπουλος είχε διατάξει τούς άνδρας νά θαδίζωσι κατ' σίγην, αυτός δέ προσεπορεύετο μέ τό σοβαρόν και σύννομον του άρχηγού ύφος· ήμα όμως εις καμητήν τινα του δρόμου τό στρατόπεδον έγένετο άφαντον, οι σίχηι έκλύθησαν και οι άνδρες· εδάδιζον εν πλήρει άνέσει και έλευθερίη.

Η όδός, ή προς την μονήν του Άγίου Ίωάννου άγροσιν, άνερχομένη λόφον κατάφυτον, ήτο μαγευτική και νέον παρίστα ανά πέν θήμα παράνομα. Τό ύφαιον της χώρας, τό όρασόν της πρώτης ήρας, τό άνετον και ταρπνόν του περιπάτου — τά πάντα συντέλουν νά διατηρωσι τούς στρατιώτας εν ζωηρότητι και αδύμια· έπηύσαν δέ τούτην και ή εύπροσηγηρία του άρχηγού, έστις ήτο ως πατήρ διά τούς υπ' αυτόν άνδρας.

Ό Ίατρόπουλος ήτο αληθής φιλόσοφος· άπλους τούς τρόπους, λιτός την διαίταν, ήγάπα ύπερβολικός την ήραιαν φύσιν· δένδρο, ύάμνος, καμητή του δρόμου και θράχος άκόμη γονός, ήδύονατο νά έλευσασί τά θέλματά του. Τοιαύτα είσι πάντοτε αι άφελεις φύσεις· τέρπονται εις πράγματα, τά όποια δι' άλλους άνθρώπους διέρχονται άπαρατήρητα. Θεά ύφαια, δένδρον ύψιμον και πυκνόφυλλον, ό καθαρός ούρανός, πτηνών, πολλάκι; δέ και μικρόν έντομον άρκαί, ύπως εύχαριστήσων αυτάς! Καρδίαι καθαράι, μή πιεζόμεναι υπό του ζυγού τών παθών, άγαπώσαι πάντα τά πλάσματα του θεού και τόν Πλάστην και Δημιουργόν θεούζουσαι και τιμώσαι! Άνδρες ενάρετοι, οίτινες μη τυφλούμενοι υπό του ποταπού αισθημάτων του φθόνου, ούάγουσι τόν θλον αυτών εν ειρήνη προς έαυτούς και προς τούς άλλους ανθρώπους!

Έν σικίφ κοιλώματι του λόφου, τό όποιον ως μεγάλη και ειρηνική φωλεά έπεριείθετο επί τών πλευρών αυτου, έκείτο τό μοναστήριον του Άγίου Ίωάννου, ή μάλλον είπαιν τό έρείπιον της μονής. Πάντοτε και πανταχού αι μοναί άνεγειρόντο εις τοποθεσίας μαγευτικής· τούτο όμως κυρίως συνέβαινον ως προς τά δουλεντικά μοναστήρια. Φαίνεται ότι οι άνθρωποι, οι άποφαίζοντες ν' άπαρηγγίσωσι τόν κόσμον και ν' άποσπώσωσι εν ήσυχία της γής γυνίκα, ζητούσι ν' άποζημωθώσι διά διαμονής ταρπηής και πλήρους χάριτος. Ζητούσι κατ' της φύσεως τας ήθούας εκείνας και εδχαριστήσεως, ές ό κόσμος δέν δύναται πλέον νά παράσχη αυτοίς, και αι ήθουαί και εδχαριστήσεως εκείναι είσι πάντοτε αι καθαρόταται και άγνότεραι. Τοούτο εξήγει και τόν πόθον τών άνθρώπων τών αίσθανόμενων την άνάγκην ν' αναζητήσων εν τή ήσυχία μονής ήρεμον ύπαρξιν. Ούδεις θεβαίως θά άνεζήται μονήν, εάν δέν προσμεριδια αυτ' εκείθεν βίος ειρηνικός και ήρεμος. Ό κόσμος είναι κακός και μάταιος, και πύς ό αίσθανόμενος την πικρίαν τών εχθροσίων, θ' αγαπήσχη την άπομόνωσιν και την ήσυχίαν. Είς αυτό τό δίκως άνθρώπινον αισθημα ύφείλονται και πρό πάντων αι διάφοροι μοναί, αι επί όλων τών σημείων της ύψηλιου διασπαρμένα. (Έρεται ονίχια.)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΡΗΜΙΟΥ.

(Απόσπασμα)

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1883.

Τό μέγα ύρολόγιον της άπέναντι και εις την κοιλιάα του λόφου, εν ή έρημον ό έρημίτης θιον ζή; έκτεινόμενης, σημαίνει την τρίτην της πρωίας ήραν, εν ή αυτός κατ' την πρό μοκρά; σισράς έτάψ συνήθειάν του εισέρχεται εις τό γραφειόντου. Έπί της τραπέζης του κείνται άνάπαφα και έκτεθειμέναεισέτι τά προς γραφήν, και ή εργασία της εσπέρας. Υπό περιεργείας, ατομάτως διεγερθείσχη, έλευνόμενος, διατρέχει αυτήν. Τήν ρίπτει εν ή ή μέν δεξιά λαμβάνει τόν κάλαμον, ή άριστερά χάρτην, και τό στόμα άπαγγέλλει τά έξής: Βαβαί του αλήθους· έγω-εγμοί! Εδραν άνάπαυσις ό έρημίτης! Ηδύεν εις τόν νοόν του ό θεός ό μακαρίζων τά δάκρυα της παρούσης και ύποσχόμενος αυτά τόν μέλλοντα ήλώτα, και άνεκαύθη! Τοιαύτη διαστροφή της αληθείας, τή αληθεία, είναι άντικρος ματαίωσις και πραγματική κατάθρασις της άγιωτέρως της συνειδήσεως φωνή! Πύς, θ' έρημίτα, έρας άνάπαυσις εν άπλη διεγέρσει της συνειδήσεώς σου κατ' τών πεπραγμένων; Μήτι ή άνανηρωίσις του ότι είσαι ένοχος άπέναντι θεού, άπέναντι της κοινωνίας τών όμοίων σου, άπέναντι αυτ'ς σου της συνειδήσεως, ήναι ή "αυτίσις εν Χριστ'ή;" ή τελειοποίησις σου, ή όλη τέλος μετάνοια; Φεύ της ατακατίας!

Μετ' εδχαριστήσεως· άπεριγράπτου ήρξεται ό έρημίτης ν' άφίγη τόν έξελέγοντα ήδη νοόν νά συνοδεύη την εκ του καλόμεν ρόην της μετέλασμα του θάρρους προς ήσυχον και ήδύεν ύπαν, θ' έρημίτα, ύπερ ήντήσεως άφθόνως κατ' την χλές εσπέραν εκ της άκνωστού πηγής του έλέους και μάταιος, και πύς ό αίσθανόμενος την πικρίαν τών εχθροσίων, θ' αγαπήσχη την άπομόνωσιν και την ήσυχίαν. Είς αυτό τό δίκως άνθρώπινον αισθημα ύφείλονται και πρό πάντων αι διάφοροι μοναί, αι επί όλων τών σημείων της ύψηλιου διασπαρμένα. (Έρεται ονίχια.)

την έπίγειον εδχαμονίαν της· ή όμολόγησον εδχαρσάς, ότι σό δέν είσαι άνθρωπος, εν κοινωνικών. Διότι εν τούτους αλήθως είσαι, ύφαιας ήπως εκτεινόμενης εν τή κοινωνία τών όμοίων σου, συμμετέχων της χαράς και της λύπης αυτών, μένον προακωλλημένος αυτοίς. Plus les etres nous sont analogues, plus nous sommes disposés a partager leurs plaisirs et leurs peines

της! "Ω! και θν ήβελόν με θέση δικαστή! Μετά πόσης χαράς θά εφώνασον προς την άουεϊόητον ταύτην συνειδήσιν! Άνθρωπε, ό κόσμος σιόζεται διά πραγμάτων, και ούχι διά λόγων· μόνον· διά βίου ζώοντος, και ούχι διά οιάς· διά παραδείγματος ύποπίπτοντος εις τας αλήθειαις, και ούχι δι' άφαιρέσεως. Δέν είναι ή άρετή άρνησις, είναι πραγματικότητα. Δέν είναι ό γριστασιανός ύπέβσις, είναι ζωή. Δέν είναι ό άνθρωπος άγροδίαιτον ήριόν, είναι εν λογόν, κοινωνικών. Ή μου κάλωσαι εις τά θουά, κολυμβήτά εν τή δουλειή σου, παλαισά έκτός του στοδίου, στρατιώτα υπό τήν καχίαν σιάν, νούτα εν τή εδδερ λιμένη; Ίδού ή διά σέ ψήφός μου, μαύρη, κατάρχη χάρτην, και τό στόμα πύσα χροσιμα βότης άχρηστος.

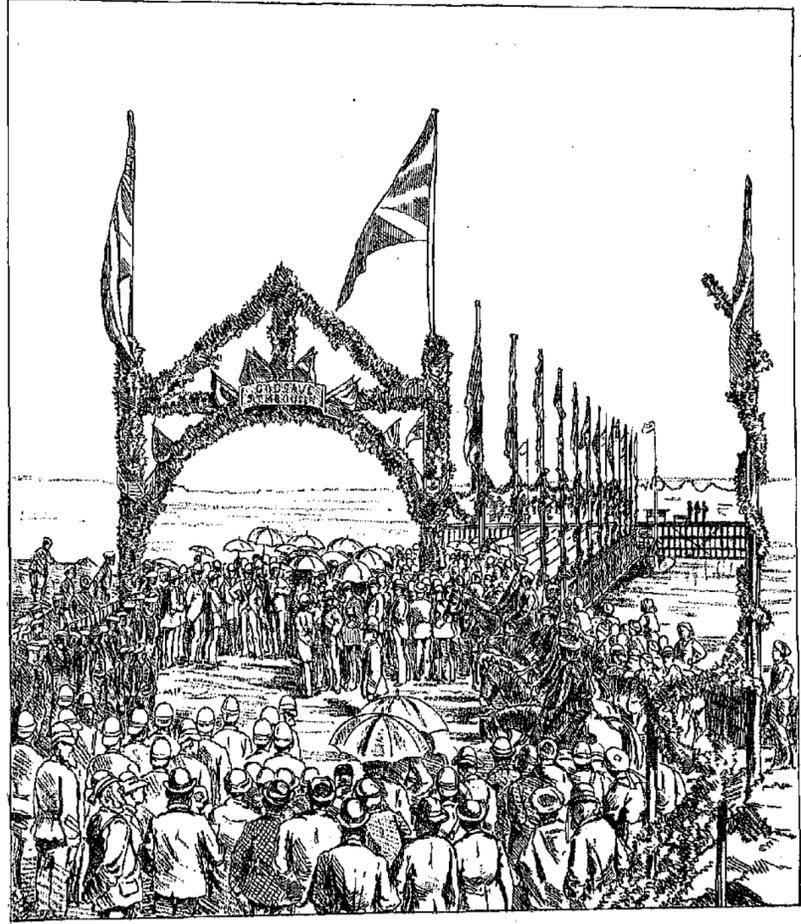
Άνθρωπε, άπεχόρησας εις τά θουά, ίνα κανονίσης σιαυτόν τόν πρήτην άκανύστον; Μη βασίλως εις τόν κατ' ύσθριαν μεμονόμενον κανονισμόν. Κατασκαιδέεις οικόδομημα επί έθμου και έξ έθμου. Άπεχόρησας εις τά θουά, ίνα καταπαύσχη και έκαφανίσης, πλληρά κυροσκάας; Μη έλιπίς επί τή τυχοσύνη θεραπειή; είναι φαινομένη; φοβού τά άποτελέσματα της έπουλώσεως; κλείον ή την πληγήν αυτήν. Ή ήγήρραινα θά σέ ύποπρώγη, μέχρσι σό αι ψυχικαί

σο δύναμεις ύποχωρήσων, ή προκαλώσαι ταχύν και άκαιρον ύθανον, ή γενώσαι γεγονός τι άπροσέδκχτον διά σέ, καθ' ό θά έδης σιαυτόν θλον σσηγπότα και άνίκανον πλέον προς έπιστροφήν. Άπεχόρησας εις τά θουά οίκογενοσικών λόγων ένεκα; Έσο έβδατος, ότι ή άποχώρησας σου δέν είναι νίκη· είναι έδθήλωσις και συνέχεια άδυναμίας· είναι άτέλεια ήθικοκοινωνικού χαρακτήρος.

Baden-Baden.

Γαβριήλ Ίατροεδάκης.

(Έρεται τό τέλος.)

ΤΑ ΒΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΛΑΡΝΑΚΙ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ.

et à nous attacher à eux (E. BERTOT. Un Moraliste). Διά τούς περί σέ; Άλλ' ούτοι είσι δάση, σήλεια, σιαί της βιανίας. Ποιον λοιπόν τό πρακτικόν άποτέλεσμα της ήσεινης σου συντηής, έπιδρόμης, ήβικής προαγωγής; Κάλεσον αυτήν όπως θέλεις· διότι ή έρημία είναι πάντως μήτηρ και τροφός της φιλαυτίας. Άλλ' έτάχθη, όπως προσέβω ύπερ της του κόσμου σωτηρίας. Φρονώ λοιπόν ότι ούκα ταπεινώσας τό φρόνημα, προσέρχουμαι μετά μεζισον παρηγιάς προς τόν θεόν του Έλέους, ίνα δεηθώ ύπερ της σωτηρίας τών όμοίων μου. Άλλ' άνθρωπε, σό ό μη δυναθείς, ίνα δικαιώσης σιαυτόν άπέναντι του θεού κατ' την χλές; εσπέραν, έγέρσεσαι σήμερον ήρόρον θαδίας, ίνα παρακαλέσης τόν έτελειωθέντα (;) ούτω θεόν ύπερ της του κόσμου σωτηρίας! Καί ίδού λοιπόν τό άκρον άκρον της αυτοτυφλήτου, της αταπά-

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οι επιστέλλοντες, πρὸς τὸν Ἐσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρώς γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΔΥΣΤΡΟ-ΟΥΤΤΡΙΚΟΥ ΛΟΨΑ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης:

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώροδος Σουέζ), εἰς Χάγη-Κόχη, διὰ Βρεντηρίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βαυδάης, Κολόμβου, Πάνγκη καὶ Σιγκαπούρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Κολομβίαν διὰ Πόρτο Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Οκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπι τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Πορτὸς τὰ ἀπρόσδοκα θέλουσι διαθεῖναι 10 ἡμέρας τῆς ἡμέρας, μεταξύ δὲ Βορέδης καὶ Λόγγ-Κόχη 8 ἡμέρας.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκίρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Συδρόνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντηρίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 4 μ. μ. εἰς Φιούρην, Κέρκυραν, Πάριον, Κατάβολον, Κολίνας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονικίαν, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινουπόλιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ: εἴτα διὰ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Συδρόνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαῦρης Θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβιου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βόρης, Βρεντηρίου, Μεσσηνίας, Κατάνης, Συρακοσῶν καὶ Μεσίνης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἡμέρας.

Πλεονέκτημα πληροφορίας ἔχει ἡ ἐν Τεργέστη διεσθῆναι καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτικὸν τοῦ ἀστρο-ουγγρικοῦ Λόβου ἐν Βιέννῃ (Hohwurzzenberg-Platz Nr. 6).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ, λαμβάνουσα καθ' ἑκάστην αἰτήσιν περὶ τοῦ πρὸ πολλοῦ ἐναντιωθέντος Α' Τόμου τοῦ Ἐσπερου, ἀπεφάσκει νὰ προσῆ εἰς ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ἥτις καὶ ἀρξαμένη ἤδη ἀποπερατωθήσεται ἐντός μηνός. Ἐπομένως παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τὸν Α' Τόμον νὰ εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου εἴτε κατ' εὐθείαν τὴν ἐν Αισψία διεσθῆναι (Elster-Str. 19), εἴτε τὴς κατὰ τόπους ἐπιστάτας, ὅπως ληφθῆ ὁπὸ σημείων ἡ αἰτήσις αὐτῶν. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνατυπωθέντος Α' τόμου ἠρίσθη εἰς φράγκα 40 εἰς χρυσόν, δεδωμένον δὲ διὰ τοῦ περικαλύμματός του καὶ δι' ἐπιχρῶσαν φύλλον εἰς φρ. 50. Οἱ τόμοι ἀποσταλέσονται ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶς τέλους.

Ἐν Βιέννῃ! Ἐν Πρωσσίῃ! Ἐν Αυστρίῃ! ΔΕΙΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οἱ πράκτορες τῆς πωτικῆς τοῦ μεταλλοῦ Ἀγγλο-Βρετανικοῦ ἔργασταρίου καλοῦν ἅπαντας ἀπαρτιομένους τῶν μὲν μεγάλων ἐπιτασιῶν, ἔμπειρους εἰς τὸ πᾶν φράγκων 20, ἢ καὶ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιστῆς διὰ τοῦ ἀστρο-ουγγρικοῦ Λόβου Τεργέστης, λαμβάνει πολυτελεῖ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρετανικοῦ μεταλλοῦ, εἴτις ἀλλοτε φράγκων 70, ἢ ἀπὸ παραγγελιοθέντης λαμβάνει καὶ ἔργαστον ἔργαστον περὶ διακοσμητικῆς τῆς λευκῆς τῶν σκευῶν ἐπὶ 8 ἔκαστον.

- 8 μαγαζία τραπέζης μὲ φερὰς λαπίδας,
- 6 περὶ τῆς μονοτέρας,
- 8 κοιλίαι τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μεταλλοῦ,
- 6 κοιλίαι τοῦ καφέ ἐπίσης,
- 1 μέγα κοιλίαι τῆς σούπας
- 1 ἐκπὸ κοιλίαι διὰ τὸ γάλα,
- 8 ἀκουραστήρια τῶν μαγαζιῶν,
- 8 ἀγγλικὰ φλιτζάνια,
- 1 ἀπερὸν ἢ ἀκροατήριον,
- 6 φερὰς ποτήριον,
- 6 κρημὰ κοιλίαι διὰ τὸ φῶς,
- 1 δίσκον μεγέθους 80 ἔκαστ.
- 1 τροπέρον τοῦ τείου,
- 2 πολυτελεῖ καναλιῶν τῆς ἀφύσεως,
- 6 κρημὰ μαγαζιῶν τῶν φροσταν,
- 81 τεμάχια ἐν ὅλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ πορθεῖα εἰδοποιήσας μου δὲν ἐκρίνεται ἐπὶ ἀγορῆς εἰς ἀγορᾶς, ἀλλὰ ἐν τῇ αὐτῇ ἡν ἀπέστειλ' ἐπὶ ἀγορᾶς, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα γρήγορα καὶ καλὰ ἀπὸ τῶν γρημῶν του, ἄς ἀποσταθῆ, μετὰ πόσης παροψήσεως καὶ κατ' ἐθέταν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην, Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρετανικοῦ ἔργασταρίου
WIRN II. SCHIFFERKATZASSE 20.

Πρὸς ἑμὲ εἴσεται, ἐντὶ 30 centimes τὸ κοστίον, καὶ κῆσις πρὸς κἀμαρῶν τῶν σκευῶν τούτων.

Ἐποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίῳ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐνδοξίμων εὐαρεσκείας δημοσιεύσαν τὰς εἰς: Κύριον J. H. Rabinowicz τῆ Βιέννης. Ἐν Βιέννῃ, τῆ 19, 1888.

Διὰ τοῦ κυρίου Κοφιν, προξένου ἐν Μεσίνῃ, ἔλαβον τὴν τιμολόγιον ὁμοῦ εἰς καὶ ὅσα βεβαίωτα. Ἐπιθυμῶ δὲ ἔμει καὶ διὰ τινος ἐπιπέθου φίλους μου ν' ἀγοράσω κατ' ἡμῶν τὰ κἀτωθὶ εἶδη, ἢ εὐαρεστοθήσῃ νὰ πέμψῃτε τῆ ν. Ἰουακίμ. Ἀποκρίθη ἐν Μεσίνῃ 8 σκευῶν, εἰς ἑκάστην δὲ ἐπέμψατε ἑκάστην τῆ ν. Κοφιν, εἰς καὶ τὰ κἀτωθὶ ἐκ τοῦ τιμολογίου οὗ.

Πρόεδρος Π. Πέτροβιτς, ἀστρο-ουγγρ. τῆ Αἰστῆς οὐγγρῆται

Κύριον J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην. Ἐν Κόβερ 20 Φεβρ. 88. Ἐλάβον σήμερον τὰς παραγγελίας δύο συσκευῶν καὶ τὸ μόνον μ' ἀνεγνώρισαν τὰ μέγιστα ἀλλὰ καὶ διατρέσαν τὰς προθεσμίας μου. Ὅπως ἀποδείξω ἡμῖν τούτοις, εἰς παρακαλῶ ὁμοῦ νὰ μοὶ ἀποσταλέτω 6 ἀκόμη τοιαύτας συσκευῶν. Ἐὰν μὲντοι μου δὲν θὰ λάβω νὰ συστήσω τὸ ἡμέτερον κατόστημα εἰς εὐρωπαικῶν κἀλῶν. Τὸ τιμῆμα τῶν συσκευῶν παρακαλῶ νὰ τὸ σῶρητε ἐκ ἑμοῦ διὰ τοῦ ἀστρο-ουγγρικοῦ Λόβου.

Πρόεδρος Α. Βεντ, ἐν Βιέννῃ.

Ἐκτός τούτων ἔλαβον παραγγελίας περὶ τῶν κ. Μόλλικ καὶ Σανντ ἐν Θεσσαλονίκῃ, περὶ τῶν κ. J. Spornitz, M. Feinstein καὶ Α. Margenich ἐν Συδρόνῃ, L. Koschik ἐν Κόβερ, H. Heilmann B. Prodesta ἐν Πόρτο-Σαῖδ κτλ.

Ἄνωτέρω δίδωμεν εἰς μικρὴν τὴν εἰκόνα τῶν περικαλυμμάτων τοῦ Β' Τόμου τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ, κατασκευασθέντων κατὰ σχέδιον παραγγελλέν ἐπὶ τούτῳ ἐν τινι τῶν μεγαλειτέρων βιβλιοδευτικῶν καταστημάτων τῆς Γερμανίας.

Ἐκαστον τῶν κρημῶν τούτων καὶ ἐπιχρῶτων περικαλυμμάτων τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἥτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελεῶν ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος.

Ἀποστολὴ πλεονέκτων περικαλυμμάτων ὁμοῦ εἶναι ἀκριβοτέρα καὶ ἀσφαλτέρα. Εἰς τούτοις ἐπιστέλλον τὴν προσοχὴν τῶν Κυριῶν συνδρομητῶν.